1 page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XIX, Nr. 115/116, aug.—decembrie 1971 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Uniunea Asociaţiilor şi Instituţiilor Româneşti din Republica Federală Germania

Către toţi exilaţii români, indiferent de statutul juridic sub care trăesc în străinătate.

Fraţi Români!

În ciuda acţiunilor spectaculare în materie de politică externă şi a reclamei ce i se face de o anumită presă occidentală, regimul dela Bucureşti nu-şi mai poate ascunde incapacitatea şi neputinţa de a face faţă dezastrului economic, haosului administrativ, lipsurilor de tot felul şi mizeriei generale. Cu excepţia castei de privilegiaţi care au transformat România într'o adevărată satrapie, dela un capăt la celălalt al ţării, toată lumea este nemulţumită, ţărani, muncitori, intelectuali, tineri şi bătrâni.

Plecând dela teoria revoluţiei permanente, ca o nouă diversiune şi pentru a năuci şi mai mult un popor de care-şi bat joc de un sfert de secol şi mai bine, satrapii sistemului au iniţiat în vara aceasta, anume după „plenara" dela 6 iulie 1971, o nouă metodă de oprimare prin aşa zisa **revoluţie culturală.**

Securitatea, activiştii de partid, pleava care dictase legile în perioada de cumplită teroare, elemente lăsate în adormire o perioadă de timp şi la care se părea că se renunţase **şi-au reluat activitatea.** Restalinizarea este în plin marş. Metodele sunt poate diferite, dar obiectivul a rămas acelaş: **nimicirea totală a neamului românesc.**

Această nouă acţiune a creiat în toate păturile, dar mai ales în rândurile tineretului care a fost în permanenţă minţit, o stare de revoltă ce se resimte până în cadrele de vârf ale partidului şi ale administraţiei de stat. Opresiunea, mizeria, lipsa de perspective şi disperarea îndeamnă din ce în ce pe mai mulţi să scape cu fuga din iadul unei dictaturi feroce care astăzi nu mai este nici măcar aceea a unui partid, ci dictatura unui grup restrâns de exaltaţi ce-şi apără propriile poziţii şi scaunele pe care stau.

Printre cei care părăsesc ţara, organele de securitate strecoară desigur şi agenţi trecuţi prin şcoli speciale sau bieţi oameni care stau sub apăsarea unor ipoteci asupra cărora nu vrem să stăruim. **Exilaţii trimişi,** cu ajutorul câtorva **exilaţi utili,** elemente periferice din rândurile celor mai vechi care între timp s'au pus la adăpostul cetăţeniei unui stat occidental, lucrează potrivit directivelor serviciilor de informaţii şi de spionaj dela Bucureşti, activitatea lor fiind sprijinită de legaţiile şi ambasadele reseriste din ţările respective. Cu ajutorul acestora, guvernul comunist urmăreşte slăbirea şi dezagregarea exilului, pentru a-i putea da apoi lovitura de moarte.

Operaţia este bine orchestrată şi ea se desfăşoară cu intensitate la scară mondială, din tactica folosită desprinzându-se, printre altele, următoarele acţiuni:

1. Crearea unei rupturi între generaţii, prin lansarea teoriei a două exiluri unul **vechi** şi altul **nou.**

2. Înfiinţări de parohii şi de comitete fictive, cu preoţi improvizaţi şi oameni de paie, diversiuni alimentate cu fonduri provenind dela oficiile de securitate.

3. O acţiune permanentă de recrutare de informatori, de agenţi şi de proşti folositori, acţiune care dealtfel nu a dat comuniştilor rezultatul dorit, aproape toţi cei recrutaţi fiind identificaţi. La timpul potrivit ei vor fi chemaţi la răspundere în faţa legii şi vor avea să suporte consecinţe mai grave decât le bănuiesc.

4. Lansarea de zvonuri, intrigi şi încercarea de a discredita pe acei care desfăşoară activităţi anticomuniste, aceasta cu scopul de a provoca suspiciuni şi discordie între exilaţi.

5. Invitaţii la fel de fel de sindrofii, ospăţuri şi reuniuni organizate de reprezentanţele reseriste în străinătate.

6. Oferirea de paşapoarte cu titlul de **român stabilit în străinătate,** momeală cu ajutorul căreia cel căzut în capcană îşi pierde drepturile câştigate prin obţinerea azilului politic sau cetăţeniei străine dar poate fi uşor manevrat şi supus la presiuni, argumentele folosite de comunişti în acest caz fiind mereu aceleaşi: întregirea familiei şi soarta celor rămaşi în ţară.

*

Exilul este şi trebue să rămână expresia autentică a năzuintelor neamului românesc. Acest exil **se va apăra. Cu hotărîre.** Împotriva diversiunilor, împotriva manevrelor de învăluire, împotriva colaboratorilor unui regim respins de întregul popor şi împotriva tuturor infiltraţiilor.

Exilul românesc este unul singur, permanent şi nedivizat după categorii de vârstă şi vechime. Din pofta de îmbogăţire, umblând dupa chiverniseală, doar un aventurier îşi poate părăsi locurile dragi şi renunţa la familie, prieteni şi carieră. Se vor afla poate printre noi şi din aceştia, dar ei sunt puţini şi condamnaţi la izolare. Cei mulţi nu pot uita ce au lăsat în urma lor şi nici renunţa la executarea unui mandat pe care l-au primit dela acei alături de care au suferit şi au îndurat umiliri. Ei ştiu că exilul este **o opţiune politică** legată de riscuri şi de situaţii uneori incomode. Ei ştiu că exilul este **legământul** de a lupta pentru dreptate şi de a crede în resuscitarea unei Românii libere.

Însufleţiţi de flacăra aceleiaşi credinţi, tinerii sosiţi printre noi în anii din urmă au datoria de a continua lupta pe care cei mai bătrâni decât ei o duc de mai bine de 25 de ani, în cadrul organizaţiilor înfiinţate după 1945. Aceste organizaţii nu sunt desigur perfecte, ele prezintă încă unele deficienţe, dar au marele merit că au menţinut flacăra românismului, afirmând necontenit prezenţa noastră peste hotare. Faţă de regimul din ţară care înăbuşe cu brutalitate orice manifestare de opoziţie, aceste organizaţii sunt **singura alternativă.** Tinerii exilaţi au datoria să întărească aceste organizaţii, să contribue la primenirea cadrelor şi să aducă în sânul lor un suflu de prospeţime şi de dinamism tineresc.

Tocmai acum, când guverne şi oameni politici din lumea liberă par a nu se mai interesa de soarta popoarelor europene subjugate de stăpânirea comunistă, tocmai acum când imperialismului sovietic i se deschid pretutindeni porţi, **noi avem sfânta datorie de a ne striga şi mai tare durerile** şi de a suna mobilizarea tuturor forţelor capabile să poarte o luptă care nu este numai a noastră, ci a întregii lumi libere.

Spuneţi-le celor din lumea liberă că în republica socialistă libertatea este sugrumată, că viaţa culturală este ţinută în chingile ideologiei marxiste, că organele regimului combat toate manifestările cu caracter religios, că ţăranii au fost proletarizaţi şi aduşi la sapă de lemn, că muncitorimea este mai exploatată decât în cea mai cruntă tiranie, că situaţia economică este mai dezastruoasă ca oricând, că potentaţii zilei îşi construiesc pretutindeni vile şi palate cu clanţe la uşi şi robinete din aur masiv, că sindicatele sunt un simplu instrument în mâna partidului, că în aparatul de stat corupţia a devenit o adevărată plagă... Spuneţi-le că poporul român nu mai poate răbda. Vremea aşteptărilor a trecut!

Să nu uităm că unirea dela 1859 s'a înfăptuit peste voinţa şi peste socotelile guvernelor unor mari puteri, la înfăptuirea ei rolul determinant avându-l exilaţii paşoptişti, ca Nicolae Bălcescu, Heliade Rădulescu, Vasile Alecsandri, Cuza, Costache Negri, Goleştii, Brătienii şi mulţi alţii.

Exilul paşoptist a fost un exil militant. El şi-a ghemuit energiile într'o singură voinţă: **să reziste şi să biruie.** Şi a biruit.

Şi tot aşa au biruit şi exilaţii ardeleni care, dela sfârşitul secolului trecut şi până în 1916, se refugiaseră în Vechiul Regat. Chemările lor au contribuit la făurirea României Mari.

Sacrificiele pe care le-a adus poporul nostru în lupta împotriva bolşevismului, în decursul celor patru ani din ultimul război şi în anii care au urmat, sub un regim ce-i fusese impus şi pe care nu l-a dorit, ne vor da mâine dreptul să pretindem a trăi liberi, într'o ţară liberă şi într'o Europă unită.

În faţa minciunei şi a ipocriziei să nu dăm înapoi. Să nu ne înspăimânte faptul că multora dintre noi nu le va fi dat să trăiască ceasul când steaguri biruitoare vor flutura peste ţara desrobită. Bălcescu a murit în exil, fără mormânt ştiut, dar în duhul lui s'a făcut România modernă.

Nouă ne este dat să spălăm ruşinea şi rănile de astăzi ale ţării şi să luăm înapoi ce ne-a fost furat. Să stăm neclintiţi şi ferm hotărîţi de a rezista şi de a birui.

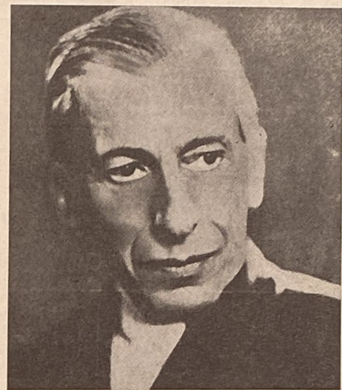
Totul pentru ţară şi pentru neam. Aşa să ne ajute Dumnezeu!

În Germania, la 1 Decembrie 1971

Gh. Agrita-Acrivu
Secretar-general al Comitetului de Conducere U.A.R.G.

I. V. Emilian
Preşedinte al Adunării Generale U.A.R.G.

1972 cu impliniri şi izbândă!
La mulţi ani!

N. C. PAULESCU
(1869—1931)

Acum o jumătate de secol, anume în aprilie şi iunie 1921, savantul român Nicolae C. Paulescu, profesor de Fiziologie la Facultatea de Medicină din Bucureşti, expunea în două lucrări prin ce procedeu anume a descoperit pancreina, adică **insulina.** Doi medici canadieni, prezentând lucrările lui Paulescu drept propriile lor lucrări, au obţinut atunci premiul Nobel. Această „eroare" a fost recunoscută abia acum. Paulescu este deci adevăratul descoperitor al insulinei, aceasta fiind una dintre cele mai mari descoperiri în domeniul medical.

După cum se ştie, N. C. Paulescu a fost unul dintre conducătorii mişcării naţionaliste pentru o Românie a Românilor.

Falimentul ONU-lităţii

Niciodată nu ne-am ascuns, în aceste coloane, lipsa de simpatie faţă de Babelul de la New York („le machin" — cum zicea generalul care n'o lua razna totdeauna), ori faţă de anexa pariziană din place Dauphine — l'UNESCO.

Două instituţii, nu numai criminale şi hibride, bazate pe robirea unei lumi — ci mai mult, puse în serviciul subversiunii pentru desfiinţarea libertăţii în restul planetei.

ONU-litatea n'a fost niciodată capabilă de un act constructiv. Spunem acte nu moţiuni, rezoluţii şi alte mistificări. Nici, ori mai ales, când a fost vorba de statele mici şi slabe. Poznan, Berlin, revoluţia maghiară, invadarea Cehoslovaciei sunt tot atâtea stigmate. ONU-litatea a murit de mult, dar lumea nu-şi dă încă seama; n'a intrat în putrefacţie şi nu pute încă. Şi-a împlinit destinul ca şi fosta Ligă a Naţiunilor, care a murit în 1936: globul şi-a dat seama abea în 1939. Actul de deces al ONU-lităţii poate fi datat cel mai târziu la 28 iunie 1956, în ziua revoltei de la Poznan.

Cât despre afacerile „culturale" de la UNESCO! (Orson Welles spunea: „La France le pays des 317 fromages, non compé l'UNESCO). — Daily Express numise rezidenţa pariziană „palatul nebuniei" amintind că UNESCO organizase expediţii pentru „interogarea vrăjitorilor tribali". Căci acesta este terenul de cercatare predilect, cel al fetişiştilor, al dervişilor urlători, al fachirilor şi yoghinilor. „Savanţi" etnografi cutreeră triburile din savană. Şeful explică cum hipopotamul sacru a creat omul dintr'o stridie. Iar istoricul religiilor se extaziază: simbol etern! mit subteran, de-a pururi reîntors.

Aşa că prin eliminarea Chinei naţionaliste din ONU şi înlocuirea ei cu cea comunistă logica lucrurilor nu e deloc tulburată. Dansurile rituale de bucurie din Adunarea Generală au situat ONU-litatea pe adevăratul ei teren, cel al grotescului.

Falimentul seriozităţii e consumat. Nu însă şi iluziile proştilor. Oricum, de acum înainte, oamenii cu mintea întreagă trebuie căutaţi în afara celor două incinte. **STINDARDUL**

Exilul, prin el însuşi

de I. MIREA

Exilul e un drept. E un drept al omului care stă de veghe la cumpenele justiţiei istorice şi protestează cu toate forţele conştiinţei libere. Acolo unde se instalează reprezentanţi ai intereselor străine, impuse din afară, încleştarea e aprigă, necruţătoare, angajată pieptiş, pe viaţă şi pe moarte. Regimurile înscăunate cu puterea tunurilor şi a cancelariilor interesate, fac parte din uneltirile externe care le consimte, apoi le recunoaşte şi până la urmă le aprobă. Monede de schimb; — destinderea dintre blocuri; schimbarea formelor de sclavaj; construirea socialismului cu ajutorul capitalist; exploatarea regimurilor comuniste — o altă faţă a neocapitalismului.

Aceste regimuri sunt rodul secret şi misterios, ascuns în genţile diplomatice ca pedepsire a naţiunilor care refuză să fie docil dresate, amputate sau supuse. Exilul astfel impus îşi începe lucrarea prin trezirea raţională, prin cunoaşterea profundă a pericolului, prin rigoarea recunoaşterii genetice şi ca unică realitate, îşi asumă răspunderea naţională a mersului istoric.

Exilul românesc e singurul în stare să opună, organizat şi disciplinat, dispariţiei ca origine. El apără nu numai fiinţa sa; — fără exilul insulei latine de pe arcul carpatic, de închidere a invaziilor, naţiunile vecine ar fi dispărut de mult, aşa cum au dispărut în lagunele muscăleşti Ţările Baltice. Şi visul panslavist ar deveni ghiara întinsă către bruma restului european.

Faţă în faţă cu continentul violent al migrărilor şi anexiunilor, **exilul plaiului mioritic** e vârsta cea mai veche a omului român. Poate cea mai veche şi mai stabilă din lume. Cert, cel mai activ şi mai agitat exil din Europa trecutului şi din Europa divizării contemporane. România, **terra rotunda,** radiaţie solară, a fost şi continuă să fie ţara de pază de la marginea eroziunilor bătrânului continent. Fundaţie bine chibzuită geografic de Roma antică, a rămas latină, fidelă ordinei romane, identificându-se cu însăşi fiinţa ierarhiei parentale.

Dacia e România de la anul 106 încoace. Această stâncă a blocat, în mileniul tăcerii şi al scâncetelor din faşă, şuvoaiele şi prelingerile care ar fi putut face din micul continent al naţionalităţilor capul Asiei — o altă fizionomie. Nu întâmplător filonul originii a condus la numele

(urmare în pag. 7)

BANDERILLAS

Ignoranța nu e rușine, căci așa e destinul nostru de muritori: să cunoaștem doar o mică parte a știutului. Mărturisirea onestă a propriilor limite onorează pe oricine. Dar aroganța „enciclopedistului", care își etalează sgomotos și imprudent golurile, discreditează și obligă o punere la punct și readucerea pe tărâmul realității.

Iată-l deci pe dl Drăgan care, după ce ne-a zăpăcit cu probleme bisericești — sinoade, pelerinaje, chestiuni calendaristice — încât profanul putea să-l ia drept un Părinte al Bisericii și, fără sacrilegiu, „întocmai cu apostolii", ni se prezintă în straie de filolog.

După o peritonită, căpătată cu ocazia unui chiolhan la congresul de marketing de la Timișoara, unde s'a prezentat într'o postură care ar fi provocat gelozia lui Elizabeth Taylor și Richard Burton, noul Zlatoust ne spune minunate lucruri în „Glasul Patriei" din 10 sept. După d-sa, dialectul mallorquin „n'a fost studiat de niciun filolog".

Dl Drăgan a înregistrat sediul juridic al fundației sale, care nu dă burse decât la persoane recomandate de București, tocmai la Palma. Până și un liftier ar fi putut să-i spună ca limba catalană, cu toate dialectele ei, este studiată cu pasiune de cel puțin o jumătate de veac de savanți cu reputație. La Barcelona există un activ „Institut de studii catalane". Monseniorul Antonio Griera a publicat, în sihăstria sa de la San Cugat del Valles, o parte a „Atlasului lingvistic al Cataloniei" (majoritatea materialului a fost distrusă de bolșevicii spanioli, celebrați de gazdele d-lui Drăgan la București). Ce să-i mai spunem infatuatului? Că limba catalană este limba de stat a Andorei, că se vorbește în Rousillon, așa cum se vorbea în Evul Mediu în Eubeea? Să fim generoși, să-i semnalăm măcar „Dicționarul catalan-valencian balearic" publicat în zece volume de Fr. de B. Moll, între 1930—1960.

Cât de năuce sunt cunoștințele d-lui Drăgan o dovedește câteva rânduri mai jos când vorbește de recentul său colaborator dr. Alexandru M. Randa, prezentat „după tată român, după mamă vienez. Filiația e pe dos: căci mama d-lui Randa era o Cantacuzinoaie.

Ceea ce pune capac la toate aceste aberații sunt însă aprecierile cu privire la actualul regim de la București. Nici ultimul turist Româno-American neștiutor de carte, plecat acum 70 de ani dintr'un sat, îmbătat de sentimentalismul revederii nu ar fi putut face asemenea declarații:

„Conducătorii ei [ai României] **au plasat-o pe un piedestal cum niciodată nu s'a întâmplat în istoria sa milenară, dată fiind calitatea excepțională a oamenilor și, în primul rând, a omului care ține în mână destinele țării. Aceasta a creat o admirație în inima Românilor de pretutindeni".**

Dacă aceste aiureli ar fi fost prezentate în nume propriu, ca și celelalte enormități ecumenice, filologice și genealogice, l-am fi lăsat în plata Domnului. Așa ne vedem obligați să-i interzicem de de a pălăvrăgi în numele „Românilor de pretutindeni" care nu i-au dat mandat să-i reprezinte. Și e sigur că nu numai noi îl vom dezavua.

Înapoli la aragaz, tovarășe, ci înțelege că nu ai vocație nici politică nici culturală. Banii, e drept, pot cumpăra orice afară de bun simț.

*

Dl Radu T. Florescu, de la Boston College, nu numai că a fost la București, în calitate de bursier, dar se și dă în spectacol, destul de des, în „Magazin istoric".

În nr. 4 din aprilie 1971 aflăm de ținerea în anul precedent a unui „simpozion Bălcescu" la Columbia University, New York.

Alegerea subiectului, făcută de către **Istvan** Deak, ca patron al unei apropieri RSR — USA este un adevărat sacrilegiu. Numele martirului de la Palermo nu poate fi pronunțat decât de buze curate. Aflăm că ambasadorul RSR la Washington „Corneliu Bogdan" (nici **Corneliu** și cu atât mai puțin **Bogdan)** „are meritul de a fi contribuit, asigurând participarea română, la reușita finală". Mai departe S. Fischer-Galați, activistul care își dă girul la toate basnele propagandistice ale RSR e etichetat „ca una dintre cele mai remarcabile autorități istorice americane în problemele României". Dl R. T. Florescu ori n'a citit nici una din lucrările de compilație ale Fischerului de la Galați, ori le-a citit pe toate și e orb, lipsit de probitate profesională și semnează fraze pe care nu le trece sub lupa critică a adevăratului istoric.

Să te chemi Florescu, să faci parte din tânăra generație de la care se așteaptă mai multă demnitate decât de la cea a capitularzilor vârstnici — de abject tip eliadist — și să dai dovadă de asemenea precoce decădere. Trist!

*

Aflăm din „Contemporanul" din 30 iulie 1971 că d-na Lizette Perlea donează, prin intermediul ambasadei comuniste de la Washington, Uniunii compozitorilor de la București, manuscrisele răposatului. Așadar în toată lumea, d-na Perlea n'a găsit un loc în care să pună la adăpost documentele nefericitului muzician. Și totuși biblioteca Congresului nu era atât de departe de sălașul comunist.

Un codicil în plus la capitolul „văduvelor abuzive". Am dori să știm dacă dl Brutus Coste și ăia de la „Limite" ne îndeamnă la „înțelegere" și în acest caz.

*

În fruntea unei „antologii neterminate a poeziei românești" dl Michel Steriade, pastramagiu la Bruxelles și, în ore libere, gâdilici al Muzelor, înscrie acest salamalec: „Je dédie respectuesement cet ouvrage à son Excellence Monsieur Nicolae Ceaușescu, Président de la République Socialiste de Roumanie".

*

D-na Else Cehan-Racoviță, de la Viena, a ținut neaparat să-și vadă poza publicată, însoțită de o scrisoare în „Glasul Patriei" în care își manifestă admirația pentru „Muzeul satului — unic în toată Europa".

Nu-i putem cere stimatei doamne cunoștințe de etnografie, care ar fi împiedecat-o să șteargă dintr'un condei precedentele scandinave de la Stockholm, Oslo și Aarhus. Dar fie-ne iertată indiscreția, din poza foarte fotogenică, nu reiese că ar fi fost copilă în 1936 când s'a creat complexul, după asanarea lacului Herăstrău, în care „șeful" actual nu are niciun merit.

Nu e de altfel singura surpriză pe care ne-o rezervă această veche familie. Ion Neculce ne spune că: **„Mihai Racoviță-voevoda viid în scaon la Ieși iarna, bucuratu-s-au toată țara, fiind el pământean, și mai vârtos neamul său, că era mult. Și dintâiu să arăta cu mare dragoste și blândețe țărâii. Țara încă se bucura, căci era moldovan și le era prè lesne la Divanuri a grăi cu dânsul.** Dar punând biruri nemaiauzite pe țară **„atunci a început a-l pricepe boierimea, că Mihai-vodă nu este cum s'arăta, blând, șigaci cu toții și moale, ce într'alt chip, că era multe hiri, nu numai cu o hire."**

Trecem deocamdată sub tăcere rolul jucat de generalul Mihai Racoviță în evenimentele de la 23 august 1944, de care se vor ocupa probabil istoricii nefastului act.

Dar nu putem să nu amintim de C. Racoviță, elev al lui „Al. Graur", care a adăogat pe blazonul familiei și calitatea de „lingvist marxist" studiind noțiunea de „muncă" în limbile romanice **(Bulletin linguistique,** 7, 1939). În vremea când țara se afla literalmente „pe marginea prăpastiei" descendentul lui Mihai-vodă cel „cu multe hiri" ținea anticipat isonul viitorilor ocupanți.

E drept că avea pilda moșu-său, speleologul Emil Racoviță care, alături de socialiști, semna în 1889 manifestul pentru celebrarea zilei de 1 Mai ca „sărbătoare internațională a muncii". Nenorociții Bucureșteni de azi defilează prin fața tribunelor în istovitorul marș anual și nu știu că trebuie să-l blesteme și pe un pământean de-al lor.

Când mareșalul Ion Antonescu a fost sesizat, în anii războiului, de jalba unui descendent de porfirogeneți cerând dispensa de a se căsători cu o ne-ariană, a pus tăioasa rezoluție: **Os domnesc. Rușine! Se aprobă.**

Noi nu avem nimic de adăogat, ci doar transferăm stigmatul pe fruntea Racoviteștilor, care nu par a ști nici ei că **noblesse oblige.**

Corespondența pentru ziar rugăm a se trimite la adresa: 808 Fürstenfeldbruck, Jaegerstrasse 17, BR Deutschland, West Germany

„Enciclopeliadism"

E atât de folositor să recitim pagini vechi; de fiecare dată facem descoperiri. E o lege a cercetării istorice: aceleași texte, scrutate de sute de ori, ne apar altfel când schimbăm lumina.

În „Buletinul Bibliotecii Române" vol. I (1953), pe vremea când dl Mircea Eliade nu-și procopsise familia cu drepturile de autor de la București, pleda cu fervoare cauza Bibliotecii de la Freiburg. La p. 169 scrie următoarele:

> „Soeren [sic] Kierkegaard se bucură de vreo douăzeci de ani de o 'vogă' universală: e tradus în toate limbile și e discutat în toate universitățile din lume. Și cu toate acestea, Danemarca nu s'a impus, pe plan mondial, ca o **cultură specifică și creiatoare** [sic]. Pentrucă, în afară de Kierkegaard (și de Anderson) [sic], Danemarca n'a produs pe nimeni altcineva".

Atât știa dl Eliade în 1953 despre Danemarca, când avea 45 de ani. Ar fi interesant de pus aceste rânduri sub ochii editorilor săi danezi de azi.

Pe Andersen îl citise desigur în naivitatea copilăriei, când plănuia să devore toate bibliotecile fiindu-i teamă că „nu va prididi". **Hybris!** N'a citit un singur vers din Euripide care ne invită să gândim și să creăm în limite omenești, pentrucă nu suntem zei.

Aluzia la Kierkegaard e desigur după ureche, în orice caz de mâna a doua. I-o fi suflat-o tovarășul trotzkyst Ierunca, prietenul lui W. Biemel, autorul unei monografii despre senilul maoist de la ziarul „La cause du peuple". Pe Grundtvig, pe care îl cunoștea giganticul Hasdeu, editat în tinerețe de dl Eliade — l-a dat uitării. (Un savant ales și un om de perfectă integritate, regretatul Grigore Nandriș, a scris totuși undeva că sistemul educativ al Bucovinei sale natale se inspirase din gândirea marelui Danez).

Dar nici înaintarea în vârstă nu l-a înțelepțit pe dl Eliade, măcar cu prudența de a nu pune pe hârtie lucruri necontrolate. În „Jurnalul" său, mai cuprinzător în dihănii și monstruozități decât Arca lui Noe o face pe marea scriitoare daneză Karen Blixen (care a trăit în Kenya, dar s'a realizat artistic aici la Rungstedlund, pe malul Øresundului, la câțiva Km de Skodsborg) drept o „olandeză trăind în Africa de sud".

Așadar „Danemarca n'a mai produs pe nimeni altcineva". Dl Eliade se pretinde „orientalist" dar n'a auzit de Rasmus Rask, creatorul fondului orientalistic de la Biblioteca Regală din Copenhaga și descoperitorul unității lingvistice indo-europene, înaintea savanților germani. Nu știe nici de genialele descoperiri ale lui Vilhelm Thomsen, printre care se numără și descifrarea scrierii siberiene. Și dl Eliade ne plimbă de vreo două decenii pe la „șamanii" asiatici! De Carsten Niebuhr care a publicat în 1774 o **Reise Beschreibung nach Arabien,** habar n'are și nici de faptul că la baza descifrării scrierii cuneiforme și a valorificării culturii egiptene stau rapoartele expedițiilor daneze, sprijinite de monarhi luminați. Dl Eliade umblă și prin Africa — dar pe unde nu umblă? — dar n'a văzut Christiansborgul din vechile colonii daneze din golful Guineii. Probabil că s'a perpelit la soarele „Insulelor virgine" din marea Caraibelor, la Charlotte-Amalie, spre exemplu, unde ultimul lustragiu i-ar fi putut spune că e vechi pământ danez, cu arhitectura palatelor din Fionia și Selanda.

Uriașul Georg Brandes, unul din fondatorii literaturii comparate și care a scris acum un secol (deci înaintea lui F. Baldensperger) cartea capitală despre „literatura emigrației" [franceze] e tot o nulă pentru multilateralul domn Eliade. Îl cruț de reproșul că pe Louis Hjelmslev, fondatorul Glossematicii îl trece printre cei fără valoare.

Dar dl Eliade continuă să scrie incontinent pentru Români ca pentru hamalii din Calcutta. Polyhistorul ignoră că „Compania est-asiatică" daneză, fondată în 1897, cu ramificațiile sale în Extremul Orient concurează ruinele imperiilor maritime olandez și portughez.

Să ne retragem cu un mileniu mai devreme, presupunând că noul Pic de la Mirandola știe tot. „Ogier le Danois", cântat în zeci de epopei medievale, unul din paladinii lui Charlemagne, e un zero după dl Eliade. Sperăm că măcar acum, șezând din când în când la Chicago, a putut afla că scandinavul Leif Eiriksson, după ce a creștinat Groenlanda a atins coasta Labradorului în jurul anului 1001. Fapte confirmate nu numai de vechile **saga** nordice, de cercetările arheologice ci și de „harta de la Yale". N'a văzut-o când naivii de acolo i-au decernat doctoratul h. c.?

Să admitem că dl Eliade nu se interesează de problemele electricității, consacrându-se doar alchimiei. Deci îi este iertat faptul de a ignora că Danezul Ørsted a descoperit electro-magnetismul. Prin medicină se aventurează, mai ales când e vorba de vrăjitoriile negroizilor, dar nu vrea să afle că Finsen a descoperit puterea curativă a soarelui în special în diferite forme de **lupus,** folosită cu succedanee, lentile și arc voltaic.

Dl Eliade e și om de teatru și de muzică: un adevărat Alexandrin. A auzit de Ibsen și de B. Bjørnson, dar îi crede Norvegieni, fără să știe că limba în care au scris e așa de apropiată de daneză încât nu e nevoie de traducere ci doar de o transpunere ortografică. De altfel și originea lor e discutată. La simfoniile marelui compozitor Carl Nielsen e fudul de ureche. Dacă n'a auzit de școala de balet a Teatrului Regal din Copenhaga, căreia Leningradul zadarnic se sbate să-i smulgă întâietatea, să-l întrebe pe tovarășul său întru colaboraționism, Eugène Ionesco, cine sunt Erik Bruun și Flemming Flint. E de mirare ca un om care trăește în USA, în plină isterie atomistică, să nu fi văzut nicăieri scris numele lui Niels Bohr. Cercetările daneze pe acest teren sunt atât de avansate încât institutul de la Risø ar putea oricând să fabrice bombe atomice. Dar cele 5 milioane de Danezi nu au, la un loc, nici a mia parte din fatuitatea d-lui Eliade.

Nu pot spera ca aceste rânduri să-l ajute pe dl Eliade în anul Domnului 1972. Și de aceea îl las să creadă că „Danemarca n'a produs nimic" și că toată înțelepciunea lumii se fondează pe dansurile rituale ale Zulușilor.

E. LOZOVAN

Ajutați Stindardul! Indemnați și pe alții să-l ajute. Ajutați-l acum, căci mâine va fi prea târziu. Gândiți-vă că vom fi obligați să-l scoatem în altă țară . . .

Yukio Mishima

Ikaros

Aparțin, așadar, înălțimilor?
Iar dacă nu, de ce înălțimile
Mă pironesc cu nemărginita lor privire de azur,
Ispitindu-mă, pe mine, mintea-mi, mai sus
Mereu mai sus, în cer,
Târîndu-mă neistovit vertical
Departe, spre piscuri supra-umane?
De ce, când am făcut calculul precis,
Am măsurat zborul cu rațiunea clară,
Până când nicio cifră inexactă, logic, nu poate exista —
De ce, totuși, dorul urcușului
Pare în sine atât de vecin nebuniei?
Nimic nu mă poate satisface;
Noutatea terestră devine prea devreme posacă;
Sunt târît mai sus, tot mai sus, mai nestatornic,
Aproape, tot mai aproape de strălucirea soarelui.
De ce mă ard razele rațiunii,
De ce mă nimicesc aceste raze?
Jos — sate și râuri șerpuitoare
Îmi par amice prin creșterea distanței dintre noi.
De ce strigă, aprobă și mă ispitesc
Cu făgăduiala că aș putea iubi omenirea?
Și dacă e doar o părere — de departe,
Deși țelul nicicând nu putea fi iubire,
Iar de-ar fi fost, aș fi putut oare
Să aparțin înălțimilor?
N'am râvnit libertatea pasării
Și n'am dorit nici tihna naturii,
Gonit doar de acest straniu dor
Al înălțimilor, al apropierii; spre a mă cufunda deplin
În azurul cerului, atât de protivnic
Bucuriilor trupești, atât de depărtat
De plăcerile superiorității,
Mai sus, tot mai sus,
Beat poate de incandescența amețitoare
A aripilor de ceară.
Ori poate atunci
Aparțin totuși pământului?
Căci, dacă nu, de ce pământul
Arată atâta grabă în cuprinderea căderii mele?
Nedovedind un dram de gândire ori simțire,
De ce leneșul, moale pământ
M'a salutat astfel cu tăria plitei de oțel?
Se va fi transformat blândul pământ în oțel
Doar pentru a-mi arăta mie slăbiciunea mea?
Pentru ca natura să-mi poată dovedi
Că prăbușirea, nu zborul, e în firea lucrurilor,
Cu mult mai normală decât patima inponderabilă?
Atunci, azurul cerului e doar un vis?
Inventat de tina, căreia îi aparțin,
De dragul zborului, a beției albe
Cucerită o clipă cu aripi de ceară?
Cerurile au acceptat deci pedepsirea mea?
Pentru a nu fi crezut în mine însumi
Ori pentru a fi crezut prea mult;
Pentru dorința de a-mi cunoaște vasalitatea
Ori vana părere că știam totul,
Pentru a fi dorit evaziunea
În necunoscut
Ori cunoscut:
Ambele — un punct azuriu al ideii?

Adunarea Generală a Institutului Român de Cercetări din Freiburg

Institutul Român de Cercetări din Freiburg (Biblioteca Română) și-a inaugurat activitatea în localul propriu din Uhlandstrasse 7. Sâmbătă 9 octombrie 1971, după ce oaspeții au vizitat noul local primind explicații dela d. Virgil Mihăilescu, directorul Institutului și al Bibliotecii, în sala de conferințe a Casei Tineretului din imediata apropiere au ținut comunicări dnii: Prof. Oskar Wittstock (Freiburg), Prof. Hans Diplich (Frankenholz) și Prof. I. G. Dimitriu (Nürnberg). În aceiași seară, în sala festivă a Biblioteci Române, dnii Prof. I. G. Dimitriu și Prof. Hans Diplich au citit pagini inedite și foarte interesante din operele proprii.

A doua zi, duminecă 10 octombrie 1971, Adunarea Generală a fost precedată de un serviciu religios oficat de C. S. Părintele E. D. Popa, șeful Misiunii Ortodoxe Române din Germania. La acest serviciu religios au asistat și mulți din cei care au ales exilul în ultima vreme. În cadrul adunării generale care a urmat, dnii Prof. Virgil Mihăilescu, Dr. C. Nagacevsch iși Dr. Aurel Teușan au dat citire rapoartelor de activitate și au schițat programul de viitor, un punct important al discuțiilor care au urmat și la care au participat mai mulți prieteni ai Bibliotecii Române fiind pregătirea și programul inaugurării noului local, inaugurare care va constitui o manifestare majoră a prezenței românești în Germania. Totul s'a desfășurat într'o atmosferă armonioasă, făcându-se odată mai mult dovada că ctitoria culturală dela Freiburg este în centrul preocupărilor exilaților români, fiecare fiind gata să sprijine, după puteri, această realizare românească de prim ordin. După această adunare generală, d. Prof. Alexandru Randa (Salzburg) a ținut o conferință, evocând un episod moldovean al Eteriei din 1821.

Offrons ici à sa mémoire l'hommage que méritent et les services qu'il a rendus à la science et le tribut qu'il a payé à l'adversité.

J. Marouzeau

N. I. HERESCU – UN DECENIU DE LA MOARTE

Şi de e rar lucru, ca discipolii să păstreze întreaga pietate către maeştrii lor, şi să nu se urîţească în atingerea cu patimile şi zădărniciile vieţii, apoi nu e mai des lucru, ca maeştrii să primească bucuroşi şi mişcaţi, ca deopotrivă cu dânşii maeştrii, pe cei ce odată le-au fost şcolari.

V. Pârvan

În volumul de **Documente literare,** publicate de Gh. Cardaş, Bucureşti, 1971, citesc (vol. I p. 315) o scrisoare a lui Vasile Bogrea către N. I. Herescu, datată din 16 iulie 1926. Marele învăţat clujean se adresa, cu puţin timp înaintea dispariţiei sale (8 septembrie) unui tânăr de 23 de ani, mulţumindu-i pentru trimiterea a două broşuri. E vorba de **Însemnări literare (1924–1926),** Arad 1926 şi probabil de **Basmul celor patru zodii,** Craiova 1926. Până la acea dată, studentul N. I. Herescu – care avea să-şi treacă licenţa un an mai târziu – publicase **Cartea cu lumină. Poeme,** Craiova 1926, şi **Scrisoare din Oltenia** „Gândirea" 1926, la care V. Bogrea face aluzie, şi fondase **Favonius** (Craiova, 1926–1928), prima revistă românească închinată clasicismului.

Omul, despre care N. Iorga scria că fusese „cel mai învăţat dintre Români", se apleca cu înţelegere asupra producţiilor mezinului. Cântărind unele judecăţi prea **en flèche,** îl readucea pe tărâmul realităţii cu o formulă severă: **măsură nu e meschinărie, dar clasicism e măsură.**

Această scrisoare a avut darul să trezească în mine, caldă ca jarul ascuns sub spuză, imaginea relaţiilor mele cu N. I. Herescu. După zece ani de când ne-am despărţit la Roma, pe **via dell'Impero,** figura lui îmi apare mai apropiată decât oricând. Voi încerca să schiţez aici ce a însemnat pentru mine întâlnirea cu acest om de rasă înaltă. Pe lângă amintiri şi corespondenţă voi face discret apel şi la „romanul" lui Ch. Séverin, **L'agonie sans mort,** Paris 1959, care conţine elemente ce nu pot fi neglijate. Pe lângă partea de pură ficţiune – discutabilă estetic – avem acolo descrisă lumea noastră a exilaţilor români din Parisul anilor '50, cu întrebările chinuitoare, zbaterile uneori sterile, cu multe elanuri frânte şi puţine bucurii afară de acelea de a fi împărţit sarcina singurătăţilor noastre paralele, care astfel au fost mai uşor suportate. Gabriel Adam şi Patrice Lignerolle constituie un portret scindat al lui N. I. Herescu, studentul în istorie, cam prea exuberant – poate că aşa era – Aurel Duran e schiţa profilului meu de atunci, în care ma recunosc fără nevoia unor importante retuşări. „Cheia" celorlalte personaje nu interesează aceste rânduri.

*

În februarie 1951, la câteva zile după sosirea mea la Paris, îl întâlneam pe N. I. Herescu în biroul lui Marcel Fontaine din Champs-Elysées, la Radio-difuziunea franceză, secţia românească. Eu aveam 21 de ani iar el 48: ne despărţea deci aproape aceeaşi distanţă ca pe tânărul student oltean de învăţatul transilvan, cu cinci olimpiade mai devreme.

Îl cunoşteam? Da şi nu. Elev la secţia clasică de la „Gh. Lazăr" al lui N. I. Ştefănescu – unul din mulţii discipoli ai lui Vasile Pârvan – citisem revista umanistă pentru tineret **Ausonia,** publicată de N. I. Herescu. Acolo am constatat că latina e o limbă vie, ce se pretează la discuţii de fiecare zi nu numai la docte prefeţe ori tratate: **in hac pagina latine loquimur!** Şi tot acolo am citit pentru întâia oară versurile lui Rutilius Namatianus, ultimul cântăreţ al Romei şi care avea să decidă, în bună măsură, umila mea vocaţie în serviciul neamului împărătesc, de nobleţe fără pereche şi nepieritoare memorie **dum stabunt terrae.** În atmosfera conspirativă a Bucureştiului stalinist auzisem de o conferinţă a lui N. I. Herescu – **Humanismus militans** – şi care cristalizase în spiritul meu ideea că umanismul nu poate fi decât pe baricade.

Iată deci în faţa mea silueta subţire, profilul rasat şi sever al omului ornat de atâtea calităţi în imaginaţia mea. Cu vocea sa nuanţată îi spuse lui Marcel Fontaine: „je vais vous enlever ce jeune homme car vous ne doutez pas que je brûle du désir d'avoir des nouvelles sur une maison qui fut la mienne" (se referea la Universitatea din Bucureşti şi la nenorocitele ei avatare). Am coborît într'un „bistrot" şi am vorbit **à bâtons rompus** preţ de 2–3 ore. Din primul moment m'a învăluit cu o privire caldă şi m'a chemat simplu „june".

În anii care au urmat ne-am apropiat pe două planuri: întâlnirea în faţa microfonului pentru lectura cronicilor noastre bisăptămânale destinate României şi încercarea de orientare în infrigurata mea căutare. De la Bucureşti venisem cu licenţa neterminată de limbă şi literatură engleză. La Strasbourg m'am ocupat de italiană, fonetică şi lingvistică generală. Apoi, din nou la Paris, m'au acaparat etruscologia, arheologia şi epigrafia latină, paleografia, slavistica. Paralel – la Louvain – sub îndrumarea lui Sever Pop, mă avântam în dialectologia romanică.

N. I. Herescu a avut darul de a-mi disciplina incursiunile setoase de toate orizonturile. El m'a întors la pasiunea mea dintâi, filologia clasică. În 1957 punea în şantier volumul **Ovidiana,** care era într'un fel răzbunarea noastră de exilaţi, pe plan ştiinţific. Am arătat cu altă ocazie („Revista scriitorilor români" nr. 1, 1962) geneza acestei cărţi tipărite în condiţii pe care şi azi le consider miraculoase. N. I. Herescu n'avea domiciliu fix şi nicio resursă stabilă de trai. Cu atât mai puţin era asigurată tipărirea cărţii în momentul lansării ei. Trei subsidii de la „Liga Românilor Liberi" şi fundaţiile Bollingen şi Goulbenkian aveau să rezolve ulterior acoperirea financiară. Bolnav s'a internat în spital, pentru o banală operaţie de apendicită, care însă îi putea fi fatală dat fiind inima sa obosită. Volumul era cules, la prima corectură, iar el îmi dădea indicaţii . . . în cazul când. Un turneu de conferinţe la Lisabona şi Madrid în decembrie 1957 îi procură un plus economic atât de bine venit.

N'am discutat până acum, respectându-i dorinţa, chestiunea „inspiraţiei", imputabilă unui scriitor care cu trecerea anilor avea să dovedească a fi infatuarea însăşi. Din volumul **Ovidiana** a ciugulit copios, fără a mărturisi – cum voi putea oricând dovedi pe două coloane – elemente pentru ţesătura „romanului" care avea să se bucure de un succes şi o vâlvă considerabile. Indignat în faţa acestei lipse de probitate, ca orice tânăr cu iluzii încă intacte asupra naturii umane, îi scriam vulcanic lui N. I. Herescu. Iar el, drept răspuns, îmi trimetea un decupaj din ziarul parizian „Combat" anunţând iminenta premiere a „romanului" ovidian, cu simpla adnotare: „ca să vezi că, măcar din acest punct de vedere, munca noastră nu a fost zadarnică". Seneca îi dojenea senin pe Lucilius.

În aprilie 1958 ne prezentam la marele congres ovidian de la Sulmona. Republica, pe atunci, populară română a trimis organizatorilor o scrisoare, semnată desigur forţat de bietul profesor N. Lascu, în care eram insultaţi, noi proscrişii care nu am fi avut dreptul să-l onorăm pe surghiunitul Ovidiu în numele unei ţări la fel de exilată din tărâmul omeniei. Le pot divulga astăzi autorilor că acea misivă a fost comunicată membrilor congresului care au fost de părere că omagiu mai potrivit nu ni se putea aduce. „Augustus" persecutorul se prezentase singur fără mască.

Românii exilaţi, „compatrioţi" **à rebours** ai lui Ovidiu au fost înconjuraţi de atenţia congresiştilor. Nu voi insista asupra acestui fapt, dar aş fi ingrat dacă nu aş menţiona devotamentul şi afecţiunea profesorului Ettore Paratore.

Comunicarea mea trata despre **Réalités pontiques et nécessités littéraires chez Ovide.** Pregătirea acesteia a constituit pentru mine o lecţie pe care n'o voi uita niciodată. Cu răbdare, N. I. Herescu a revăzut vreo cinci redactări ale textului meu, formulând totodată principii care, de atunci, mi s'au gravat definitiv în memorie: „fă economie de vorbe nu de idei; scrie din nou textul de mână; concentrează: puţin şi dens; taie chiar dacă îl se rupe inima; nu te grăbi, ţine minte un lucru: timpul nu respectă nimic din ceea ce se face fără el".

În ziua expunerii s'a aşezat în primele rânduri pentru ca, prin fluidul privirii sale, să-mi susţină moralul. Eram doar un tânăr necunoscut – e drept cu câteva studii publicate – pe care el îl onorase pe coperta eruditului volum şi care acum se prezenta în faţa a tot ce ştiinţa ovidiană a lumii avea mai de seamă. La fel avea să procedeze în ianuarie 1961, când, la Paris, prezentam la „Société des études latines" comunicarea **Ovide, agonothète de Tomes.** Am găsit normal ca într'o notă a conferinţei sulmoneze să-mi arăt gratitudinea faţă de el. Văzând-o în ultima versiune îmi spunea: „te asigur că nu era nevoie să o scrii. Acum, dacă te-ai pripit şi ai tipărit textul, va fi greu s'o elimini. Oamenii îţi vor închipui că, între timp, ne-am certat şi să ştii că în astfel de disensiuni dreptatea este rareori de partea celui mai tânăr".

Fapte şi gânduri de moralist (în sensul clasic francez), dar şi atitudine cu rădăcini adânci în tradiţia succesiunii ştiinţifice. Maestrul caută ochii tineri şi puri în care se poate oglindi, prin care se va putea continua spiritual dincolo de dispariţia sa fizică. Căutarea aceea e cumplită. Să vrei să dai, să simţi că poţi da mult şi să aştepţi ca din auditoriul amorf să se desprindă o persoană, două, trei, care să arate că nu numai trecerea examenului le interesează ci setea de a şti. Dar generaţiile sunt ca vinurile, unele cu „bouquet", altele fără. Ce determină polarizarea unui grup de discipoli în jurul unui maestru e un lucru inponderabil. În acest sens, Jean Boutière îmi mărturisea marea sa melancolie. Poate metaforica explicaţie a lui Brâncuşi e cea justă: nimic nu poate creşte la umbra marilor arbori. În definitiv, giganticul Hasdeu a avut doar doi succesori demni de menţionat: Gr. G. Tocilescu şi Lazăr Şăineanu.

Să nu uităm că de ani de zile N. I. Herescu era un maestru fără catedră. Erudit itinerant din universitate în universitate şi din congres în congres, la care ţinea conferinţe sclipitoare, apreciate, aplaudate . . . atât cât dura solemna întrunire. Când se stingeau luminile, ecoul se mistuia şi el. Căci, cu cuvintele lui J. Marouzeau: **„Le sort, qui lui avait ménagé dans sa jeunesse de brillantes promesses d'avenir, lui a été cruel dans son âge mûr en le dépossédant de tout ce qu'avait réalisé déjà sa belle activité scientifique et humaine. Je l'ai rencontré au temps où l'éclat de sa carrière et l'épanouissement de ses dons faisaient de lui comme le symbole d'un pays riche d'avenir".**

Acum înţeleg un aspect al afecţiunii sale faţă de mine şi grija cu care m'a călăuzit: eram ultima lui şansă de perpetuare ştiinţifică.

O dată stabilit pactul maestru-elev, mezinul are şi el obligaţiile sale. El va trebui să se străduiască să merite încrederea, să strălucească în ochii dascălului, să-l răsplătească oferindu-i bucuria că alegerea sa n'a fost greşită, că darurile sale rodesc. Iar, la nevoie, va avea datoria morală să-şi apere maestrul . . . căci ocaziile nu lipsesc în această lume în care rectitudinea e o floare atât de rară. Când biliarul critic Eugen Lovinescu – care a protejat sub pulpana sa toate scursorile care aci sufocă literatura română, de la „prinţul roşu" Scarlat Callimachi la Sorana Gurian, cea care avea să salute într'un editorial din „Universul" intrarea armatei sovietice în Bucureşti – a scris în „Memoriile" sale rândurile cele mai abjecte ce se pot imagina împotriva lui Vasile Pârvan, elevii adoratului maestru l-au apărat cu energie împotriva ţâfnei sburătoriste (cf. Vladimir Dumitrescu, **Ce n'a înţeles dl. E. Lovinescu din personalitatea lui Vasile Pârvan,** „Gândirea" 1931). La fiecare generaţie, învăţăcelul e legat prin jurământ de a scrie mereu „apologia lui Socrate".

Rare ori suntem recunoscători autorilor zilelor noastre pentru faptul că ne-au adus pe lume. Cei mai mulţi fugim din casa părintească şi această a doua separaţie ombilicală este necesară pentru construirea unei personalităţi. În schimb, câtă dragoste – care are voie să fie chiar exagerată – purtăm maestrului care ne-a modelat şi a dat un sens trecerii noastre prin viaţă.

Şi astfel, succesiunea fără legătură de sânge e mai nobilă şi mai eficace pentru mersul înainte al omenirii decât accidentala reproducere biologică. E ceea ce au înţeles Romanii când au introdus principiul adopţiunii în locul eredităţii pe tronul imperial.

Paralel cu exemplul de la catedră e şi exemplul din viaţă. Abordez problema în mijlocul acestei societăţi scandinave în care tot ce e privat e tabù; discreţia e cea mai straşnică lege, unanim respectată. Avem dreptul să legăm opera de viaţa creatorului ei? Homer, fără privire şi fără trecut, nu este oare idealul desăvârşit pentru un critic literar care nu trebuie să scruteze decât creaţia? Vorbeşte ea deplin, prin ea însăşi, despre autorul ei? Cu toţii . . . arătam (în **Los limites del conocimiento historico,** Romanica 2) cum lucrări, în aparenţă atât de departe de o biografie, poartă pecetea unei aventuri omeneşti. Am înţelege noi oare azi de bine stoicismul spasmodic al lui Vasile Pârvan dacă am ignora drama care l-a lovit în timpul primului război mondial când soţia şi fiica i-au fost secerate de tifos? Dar atunci unde ne oprim cu indiscreţia revelaţiilor biografice? Nu mă gândesc la cazuri extreme ca acela al lui Henri Guillemin, pe care l-aş numi „fouilleur de poubelles", pentru scalpelul căruia nimic nu rămâne nedisecat din viaţa autorilor. Mă întreb cum poate un cercetător să jertfească atâţia ani pentru a scrie cărţi având drept scop coborîrea, numită eufemistic „demistificare"? Criticul e fericit să ştie că cititorii, închizând volumele sale, vor fi dezgustaţi de vechii idoli şi vor exclama: „c'était pas beau!"

Parafrazându-l pe Vasile Bogrea aş formula propria mea normă: **detaliu biografic semnificativ nu e indiscreţie, dar istorie literară e biografie în limitele decenţei.**

După acest drum circular în jurul propriilor mele ezitări mă pot hotărî să pomenesc cel puţin un fapt care îl priveşte pe N. I. Herescu omul şi îl înalţă pe maestru. Când vântul colaborării cu ţările comuniste a început să sufle şi printre microfoanele Radio-difuziunii franceze, el s'a găsit deodată într'o mare dilemă. Neclintitul veghetor al destinului românesc liber, Marcel Fontaine, îşi dăduse demisia de la conducerea secţiei, şi fusese înlocuit cu Eugène Aroneanu şi „Şerban Voinea" (Gaston Beuve). Primul fusese pur şi simplu avocatul apărării în procesul comunistului grec Manolis Glezos. Al doilea avea şi el oarecare trecut în materie. La Bucureşti, în epoca postbelică a scandaloaselor manevre care au dus la comunizarea ţării l-a trădat pe Titel Petrescu şi a făcut posibilă „fuzionarea" socialiştilor cu partidul comunist. Drept răsplată a fost trimis ambasador la Berna, unde s'au petrecut afaceri dubioase care nu pălesc în faţa celor întâmplate la Paris în ultimii ani. (N'ar fi să amintesc decât cazul „diplomatului" Solvan Viţianu, spion calificat şi condamnat în 1949 de tribunalul de la Winterthur). Şi în această constelaţie urma să lucreze N. I. Herescu. N'a ezitat şi a refuzat categoric să devină un „collabo". Îmi amintesc termenii demisiei sale. Scria, liniştit dar ferm, că emisiunea românească putea fi comparată cu „La France libre" de la Londra, pentru că şi România era sub regim de ocupaţie. Definea şi raţiunea sa de a fi: „Les Roumains parlent aux Roumains" – ceea ce lovea, surd dar eficace, în lepădăturile cosmopolite care aveau să vorbească unei ţări care nu fusese nici a lor nici a strămoşilor lor. Prin demisia de la Radio-Paris resursele financiare ale lui N. I. Herescu scăzuseră considerabil şi cred că unul din motivele prematurei sale dispariţii l-au constituit şi privaţiunile pe care foarte puţini le cunosc.

Propria sa moarte N. I. Herescu a contemplat-o cu liniştea unui vechi Roman. Deasemenea şi perspectiva de a nu-şi mai revedea patria de care, prin ilustra sa ascendenţă, era legat aşa de carnal. Ştia că va pleca „cu visul sângerând", aşa cum scrisese. Dar singura cale pe care o imagina era a inflexibilităţii: „il était inévitable qu'une vie comme la sienne finît en épreuve [. . .] Sous les apparences de Prométhée, cloué à son rocher, un vautour se nourrissant de son foie et de ses chairs vivantes, surtout de son foie, car, depuis les années d'exil, il était devenu un coléreux. Oui, depuis l'exil, le vautour lui dévorait le foie [. . .] **C'est par une mort exemplaire qu'il a voulu payer [. . .] Il y a mis plus que le prix. Parce que c'était un homme qui n'admettait pas les demi-mesures. Question de tempérament; c'est vrai, il y a mis plus que le prix, car c'était un très grand seigneur"** (Ch. Séverin).

E elocvent elogiul adus de el memoriei lui Gh. I. Brătianu care s'a sinucis în închisoarea de la Sighetul Marmaţiei **pentru a nu ceda.** Şi sub pana eruditului venea analogia cu sinuciderea lui Cato la Utica. Acele rânduri N. I. Herescu le-a publicat, sub semnătură, în aceste coloane; asumându-le a dat dovadă de o demnitate şi un curaj rar la vechea generaţie de capitularzi.

În ultimii ani ai vieţii, lucra febril pentru a defini sensul existenţei sale. O făcea în felul cel mai subtil, după tehnica vechilor retori şi poeţi: prin aluzie, prin alegerea acelor subiecte care erau susceptibile să exprime, indirect, gândul său cel mai profund. Umanismul latin apărea într'o lumină actuală, cu misiune europeană; Ovidiu devenea un rebel care sfida din surghiun pe tiranul din Urbe; Cicero se retrăgea într'un „exil interior". Interpretări strict heresciene ale literaturii clasice? Câtuşi de puţin. Eu îmi imaginez perfect aceste studii, scrise în latineşte, şi – întorcând maşinăria timpului înapoi – citite în faţa unui auditoriu roman. Acesta ar gusta inteligentele aluzii ale lui N. I. Herescu, pentru că **aşa** era publicul antic: se simţea respectat în cultura sa dacă nu i se spuneau lucrurile direct, lăsându-i plăcerea descoperirii ca un omagiu adus erudiţiei sale. „Pe şleau" e insultă pentru un spirit de elită iar „în gura mare" poate fi artă poetică pentru Majakovski şi ciracii săi.

Moartea lui N. I. Herescu m'a lovit fizic. În acel moment am spus adio tinereţii. Cât de bine cunoştea situaţia şi cu ce accente sfâşietoare o exprima Vasile Pârvan: „Şi fiecare bătrân, care cade obosit, lasă un tânăr singur. Şi tânărul în aceeaşi clipă e chemat bătrân şi altul, mai tânăr ca el, trece să-i facă tovărăşie şi sprijin. Iar moartea celor bătrâni îmbătrâneşte pe cei tineri".

Când, împreună cu Ioana Herescu, m'am aflat în faţa dosarelor sale cu fişe, însemnări fragmentare, proecte, am hotărît de comun acord că pentru a-i cinsti memoria o singură soluţie se impunea: distrugerea lor. Cât de vinovat aş fi fost faţă de maestrul care mă învăţase să fiu sever cu mine însumi dacă aş fi dat publicităţii, ori aş fi păstrat pentru urmaşi cu mai puţine scrupule acele ţăndări ale spiritului său. N'am tipărit decât textele terminate de mâna lui şi acele indicaţii care vor putea servi în viitor la culegerea în volum a studiilor sale risipite (cf. **Vitima Verba** „Acta philologica" 3). Acel volum miscelaneu îl consider ca o datorie neîmplinită. La publicarea lui se va vedea cât de rotundă este opera lui N. I. Herescu, care ne-a părăsit la 58 de ani. Atunci vom putea contrazice remarca: „Il aura été écrit que je passerai dans la vie en laissant après moi, non pas une oeuvre, mais un fragment. Voilà, je partirai à l'état de fragment". Ultima sa carte **La poésie latine. Étude des structures phoniques,** Paris 1960, e o lucrare durabilă, suficientă ea singură de a-i asigura supravieţuirea, alături de **Bibliographie de la littérature latine,** Paris 1943.

În primul moment m'am revoltat împotriva destinului, dar apoi mi-am dat seama că Moirele sunt mai puţin crude decât ni le închipuim. Sunt oameni care irosesc în neant o viaţă matusalemică, iar alţii – arşi de focul interior şi de inexplicabile presimţiri – îşi împlinesc solia într'un crug mai scurt. Cel puţin aceasta pare a fi menirea marilor creatori ai culturii române. Lista lor e lungă: Cantemir, Bălcescu, Conta, Eminescu, Pârvan, Gh. I. Brătianu . . . Dar ciobănaşul mioritic câţi ani va fi avut în momentul când formula filosofia vieţii în care se recunoaşte un neam întreg? Şi apoi, chiar şi un începător în ale clasicismului ştie că cel iubit de zei moare tânăr.

E zadarnic deci să deplângem faptul că în aceşti zece ani care au trecut şi care au fost răpiţi lui N. I. Herescu, el ar fi putut să ne dea alte cărţi pentru bucuria noastră intelectuală. Cum scriam cu altă ocazie, valoarea unei opere nu e dată numai de „realizări". Dacă visul e măsura lucrurilor, toate absenţele şi nostalgiile ne apropie cu mai multă tărie de actele întrevăzute dar imperfect ori deloc întrupate: „car, quoiqu'en dise le vulgaire, ce qui compte, c'est ce qu'on a voulu faire, et non les résultats!"

Şi astfel, N. I. Herescu trăieşte în inima mea pentru tot ce mi-a dăruit dar şi pentru ceea ce ştiu că ar mai fi putut să-mi dăruiască.

E. LOZOVAN

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstrasse 17. Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74–76.

◆ **Sport și spionaj.** — Consiliul Securității Statului este condus la ora actuală de Ion Stănescu, membru al CC-ului. Stănescu și-a început cariera ca ofițer politic, atât în cadrul MFA cât și în cadrul MAI, a fost timp de doi ani prim-secretar de partid pe întreaga Oltenie, pentru a deveni apoi „președinte" al CNEFS-ului (Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport), organ care coordonează chipurile activitățile sportive, dar care este în acelaș timp cureaua de transmisiune a tuturor seviciilor de contra-informații și de spionaj ofensiv.

Doi din ambasadorii care dețin posturi deosebit de importante au fost și ei „președinți" ai acestui consiliu național pentru educație fizică și sport: Aurel Duma, foarte apreciat de Ceaușescu, cu școală de spionaj absolvită în Uniunea Sovietică, astăzi ambasador la Peking și Manole Bodnăraș, mai puțin apreciat de șeful suprem, dar tot atât de bețiv și de afemeiat ca și fratele său mai mare Emil, actual ambasador reserist la Tirana.

Președintele CNEFS-ului este flancat bine înțeles de un secretar de partid: Ion Balaș, colonel securist și vicepreședinte al federației de fotbal, individ perfid și lipsit de cel mai elementar simț de omenie. Pe vremea lui Gheorghiu-Dej, când era doar maior, Balaș nu fusese în stare să termine liceul. Examenul de bacalaureat l-a trecut în vremea din urmă, cu ușile închise. Și tot cu ușile închise a obținut și diploma de absolvent al ICEF-ului.

Pentru sportivi însă, cel mai de temut dintre toți este misteriosul colonel Costandache, șeful secției sport din comitetul central al partidului. Costandache este un nume fictiv sub care operează tuciuriul colonel, în vârstă de 43 până la 45 de ani, scund și bondoc... Ce să mai spunem despre acest Costandache? Tipă răutatea în el... Responsabilii echipelor sportive care pleacă în străinătate, precum și participanții la competiuni individuale, trebue să se prezinte înainte de plecare la biroul lui Costandache, la sediul MAI (Vama Poștei). Sportivii se prezintă pe rând, căci câte unul, Costandache preferând să vorbească fiecăruia fără martori. El explică fiecăruia în parte ce trebue să facă, cum să se miște în străinătate, ce metodă să folosească pentru a intra în vorbă cu „oameni interesanți" la banchete și recepții oficiale sau când sunt invitați în case particulare și cum se pot obține informații cu caracter militar, politic sau economic fără ca cel interpelat să bage de seamă... În această privință, relațiile sportive internaționale oferă un vast câmp de activitate și Costandache știe să exploateze posibilitatea, împărțind fiecăruia „sarcini" după aptitudini și după gradul de pregătire.

Când este vorba însă de „antrenori" sau de sportivi, angajați cu contract în toată regula, care urmează să plece într'o țară occidentală pentru oarecare perioadă de timp, instructajul acestora nu se face în cadrul unei simple ceremonii de prezentare, ci la cursuri speciale, cu inițieri tehnice mai profunde. Sportivii cu contract sunt spioni brevetați, încadrați temporar în rețeaua de spionaj reserist din țara respectivă. La ora actuală, în Republica Federală Germania se află peste 20 de „antrenori" și „profesori de sport" trecuți prin școlile speciale ale MAI-ului, indivizi a căror activitate informativă se sprijină pe aproximativ **patru sute de persoane de contact,** „refugiați" mai noi și mai vechi, unii din ei deveniți cetățeni germani peste noapte, germani originari din România care sunt șantajați permanent (întregirea familiei, eliberări de acte etc), precum și foarte mulți autohtoni, oameni de afaceri, progresiști și gogomani.

◆ **Ilie Popescu Județ,** fost dirijor de coruri soldățești la MFA și la MAI, conduce acum ansamblul folcloristic din Scornicești, locul de naștere al lui Nicolae Ceaușescu. Cum din acest ansamblu fac parte și tinere vlăstare din aceiași dinastie, corul și echipa de dansuri din Scornicești beneficiază de subvenții respectabile care permit deplasări periodice în străinătate. Mai des decât ansamblul acesta folcloristic pleacă însă în străinătate soția tovarășului Popescu Județ, femee destul de tânără încă, oarecum simpatică și foarte întreprinzătoare. Doamna acesta poate călători pe banii țării timp de 7 până la 8 luni de zile pe an, având „sarcina" să se documenteze în arta coreografiei, că de asemenea documentare duce lipsă țara.

◆ **Vasile Iordăchescu,** președintele Automobil Clubului Român, este fratele mai mare al tovarășei Elena Lascu-Iordăchescu, soția generalului de securitate Lascu.

◆ **Securiști reactivați.** — Printre securiștii care fuseseră trecuți oarecare timp în rezervă, anume pentru a se lăsa să se creadă că în metodele regimului „s'au produs schimbări", s'a numărat și un oarecare Petre A. Cristea, fost primar la Fetești, cu mai multe crime la activ. Numitul omorâse 2 țărani în torturi. Cristea și-a reluat acum activitatea, a fost avansat și se ocupă cu investigații în regiunea București. Tot la București a apărut și faimoasa Luisa Vlădescu, pe numele ei adevărat **Talpă.** Aceasta vizitează la domiciliu rudele acelora care au rămas în străinătate, le stoarce declarații, obligându-le apoi să scrie scrisori prin care cei plecați sunt invitați să se înapoieze în țară. Alți securiști, majoritatea căsătoriți cu femei de origină străină au fost catapultați în țări occidentale, cu deosebire în Republica Federală Germania, țară care la ora actuală oferă vaste posibilități pentru agenții de tot felul, spionii comuniști bucurându-se chiar de anumite protecții. Numărul securiștilor stabiliți în ultima vreme în RFG este foarte mare, mulți dintre ei devenind în timp record și cetățeni germani. Vreo 20 din aceștia sunt camuflați în antrenori sau profesori de sport, dar mai sunt și 3 medici (unul din ei la Frankfurt), o dentistă, 3 ingineri (unul din ei la Mainz), un avocat, fost colonel de miliție, doi contabili, o studentă (aceasta la München), câțiva cântăreți și mai multe dame de consumație.

◆ **Nici plicuri și nici panglică tricoloră.** — Dela un compatriot care a vizitat de curând țara: „În scrisoarea anterioară am uitat să vă spun că la București trei papetării nu aveau plicuri pentru scrisori. Am reușit să găsesc plicuri abia la a patra prăvălie de specialitate. Am vrut să cumpăr panglică în cele trei culori naționale, încercând aceasta în aproape 20 de prăvălii din diferite localități. La cererea mea, aproape toți vânzătorii se uitau chiorâș și se mirau foarte că cineva vrea să cumpere asemenea panglică. Am căutat timp de 6 luni și n'am găsit... Abia la Pitești, într'o prăvălioară periferică, am reușit să găsesc ce căutam. Am cumpărat tot stocul care se afla în prăvălie: 25 de metrii."

◆ **Export de pământ românesc.** — Din portul Constanța au plecat în vara trecută mai multe vase încărcate cu pământ provenind din regiunea Topraisar, cu destinația Israel.

◆ **Fostul ministru Traian Ispas,** care a făcut averea de pe urma „construcțiilor proprietate particulară" și a fost trimis la muncă de jos, este fiu de învățător, căsătorit cu fata unui fost avocat din Câmpulung-Muscel. Ispas era protejatul lui Ceaușescu și fusese adus de acesta din urmă la București, dela Pitești, unde functionase ca activist la regiunea de partid. Melinte, directorul oficiului cu pricina din Ministerul Materialelor de Construcții și tovarășul de afaceri al lui Ispas, era și el mare activist de partid, trecut dela „Aprozar" în sectorul mai rentabil (pentru el) al construcțiilor. În minister toți îi spuneau, în loc de Melinte, **Leminte.**

◆ Virgil Trofin, fotogenicul membru al biroului politic, are mai mulți frați, toți căpătuiți, după cum este obicelul. Unul din ei, anume Nicolae, a fost cântăreț bisericesc și ca atare calificat să fie acum... responsabil muzical pentru întreg orașul București. Cu fratele mai mare nu stă însă tocmai bine Niculae. Virgil nu-l primește decât dacă cere audiență...

◆ **Pe Ion Ioniță,** general de armată și ministru MFA, Ceaușescu a vrut să-l schimbe, în mai multe rânduri. Mareșalul sovietic Gretschko s'a opus însă, fapt care dovedește că în anumite sectoare sovieticii au cuvântul hotărîtor. Soția lui Ioniță este originară din Basarabia. O chema înainte Miriam. Acum o cheamă Maria. Femee deșteaptă altfel, doctor în istorie și angajată la Editura Științifică, unde este subalterna unui oarecare Robert Deutsch. Fiul lui Ioniță este locotenent la o unitate de tancuri din București.

◆ **Paul Niculescu-Mizil,** în competiție cu Dumitru Popescu („Dumnezeu") la succesiunea lui Ceaușescu, nu are rigiditatea actualului dictator cultural (Dumitru Popescu), nu-i repede și nu-i înjură de mamă pe colaboratori ca acesta și de aceea are mai mulți prieteni decât adversari săi. La comuniștii de vârf prietenia nu prea înseamnă însă mare lucru, prietenii devenind peste noapte cei mai feroci acuzatori. Totuși trebuie să se țină seama și de faptul că Niculescu-Mizil l-a mâncat fript pe Alexandru Bîrlădeanu, fostul soț al artistei Marcela Rusu, astăzi soția lui Aurel Baranga, pe adevăratul său nume Haimovici.

România este într'adevăr de nerecunoscut

Sunt un pribeag din toată lumea, originar dintr'o comună din inima Transilvaniei. Am plecat în 1947 ca muncitor agricol în Cehoslovacia. Am profitat de asemenea ocazie și am trecut în Germania, unde mi-am făcut apoi formele de emigrare într'o țară foarte îndepărtată de continentul european. După 24 de ani, mânat de dragostea de locurile natale și din dorința de a revedea rudele și prietenii, am plecat în vizită în țară. Soția și doi din băieții mei m'au însoțit în această călătorie. La prima escală în Europa, mi-am cumpărat o mașină. Fericită inspirație! Cu ajutorul acestei mașini am putut colinda țara în lung și în lat, fără a fi obligat să văd ce li se arată de obicei turiștilor. Stabilind singur itinerariile, am colindat țara dela Suceava la Constanța și dela Timișoara la Baia Mare. În aproximativ două luni și jumătate am parcurs circa 12000 km. I-am văzut pe toți cei pe care voiam să-i văd, știind din capul locului că o altă călătorie nu voi mai avea posibilitatea să fac vreodată.

O primă constatare. Atât la sate cât și la orașe, ești izbit de privirea pierdută a celor cu care stai de vorbă. Fie că-ți sunt rude, prieteni sau străini, toți cei cu care stai de vorbă au fața obosită și frica în ochi... N'am tras la nici un hotel, nicăeri, dormind în mașină sau în case particulare. Am făcut acest lucru intenționat, spre a putea vedea cum trăiesc, ce gândesc și ce mănâncă Românii în republica socialistă de astăzi. La orașe, mi-am putut da imediat seama că salariul mediu nu depășește suma de 1300 lei pe lună. La sate, situația este jalnică. Într'un singur cuvânt se poate spune că toată țara este în mâna unui singur patron. La oraș ca și la sate, omul trebuie să lucreze pentru stat. Dacă la oraș s'ar putea face oarecum față cu salariul respectiv, nu găsești în schimb nimic din cele de care ai nevoie, adică lucruri de strictă necesitate. Am văzut 400 până la 500 de oameni făcând coadă ore întregi pentru a obține 2 kg mălai de căciulă. Atât primea fiecare. Sărmanii oameni care ar fi vrut să obțină o cantitate mai mare de mălai, se așezau din nou la coadă și așteptau alte ore, riscând ca între timp să se termine mălaiul... Spectacolul acesta rușinos l-am văzut în vara lui 1971 la Simeria, în țara care odinioară exporta anual sute de mii de vagoane de grâu și de porumb... În multe orașe de provincie carnea se vinde de două ori pe săptămână, odată carne de porc congelată și altă dată carne de oale, aceasta din urmă provenind din... Australia. Pentru pâine, țăranii sunt nevoiți să facă zeci de kilometri, până la oraș. Lumea este înfometată. Pentru a avea ce mânca, cei mai mulți sunt nevoiți să fure. La Brașov, un tânăr care luase de pe câmp vreo 2 kg de cartofi a fost condamnat la 8 luni închisoare. La judecată, tânărul a declarat că altă posibilitate nu avusese... În nenumărate locuri și în diferite regiuni ale țării am văzut femei venind acasă cu grâu furat de pe câmp, grâu pe care-l ascunseseră în sân și în cismele de cauciuc. La înapoierea de la lucru, cele câteva găini rămase în bătătură se țin după femee, așteptând ca ea să se scuture de grăunțele ascunse în sân și în cisme... Asata-i situația la sate. Pe țaran nu-l mai îndeamnă nimic să lucreze la câmp. El știe prea bine că, ori lucrează ori nu lucrează, aceiași soartă mizerabilă îl așteaptă. Pentru îmbuibarea șefilor dela partid nimeni nu mai vrea să lucreze pe ogoare. La porumb, prășila este făcută de formă, apoi este lăsat în plata Domnului... Rămâne să-l prășească elevii de școală, studenții și militarii. Tot el îl și culeg, dacă între timp nu mai este bun de altceva decât de dat hrană la vite. După treeratul grâului, paiele rămase pe câmp nu sunt distribuite oamenilor. Ori sunt lăsate să putrezească, ori li se dă foc... Acel care mai are acasă o vacă sau o capră este nevoit să adune frunză din pădure, pentru a avea așternut la vită. Țăranii au făcut propuneri să se lucreze pământul „în parte", chiaburul sau moșierul fiind de data aceasta statul: două părți pentru stat și doar o singură parte pentru acel care muncește pământul. Guvernul, care pretinde că ar fi „al muncitorilor și al țăranilor" a refuzat propunerea. Ca să accepte omul să lucreze la colectiv pentru suma de 4 lei pe zi, șefii regimului au încuviințat ca fiecare să aibă 15 arii în folosință, dar cu o condiție: să dovedească că a lucrat cel puțin 30 de zile la colectiv într'un an. Nu are 30 zile lucrate, nu beneficiază nici de cele 15 arii. Chiar și pensionarii sunt supuși acestui regim. Când a ieșit la pensie, țăranul muncitor primește 160 lei pe lună. Dacă are însă copii care muncesc, „pensionarul" nu primește nici o pensie, copii fiind obligați să-l întrețină.

Am văzut și cum funcționează magazinele sătești, care au luat ființă pe lângă gospodăriile agricole. La aceste magazine cumpărăturile se fac plătind cu bani, și cu produse. Țăranii sunt jefuiți până la sleirea totală. Iată cum.

Pentru un litru de untdelemn, în afară de o sumă de bani, țăranul trebue să dea și câteva ouă. Li se spune oamenilor să nu arunce penele de găină sau de gâscă **„căci cu ele se cumpără vapoare dela capitaliști."** **(NN.** Am vrea să știm cam ce cantitate de pene este necesară pentru cumpărarea unui vapor?!). Când este vorba de cumpărat ciment sau lemn de construcție, atunci diferența nu se plătește însă în ouă. Cumpărătorul este silit să mai dea mai multe găini, gâște etc. Întreprinderile plătesc pentru un sac de ciment 18 lei, **țăranul plătește însă 50 lei...** La sate toți trăiesc cu frica de închisoare. Procesele se țin lanț. Și acel care a luat doar un braț de lucernă este condamnat, la luni de pușcărie... Mizerie și sărăcie lucie în toate satele. În cursul călătoriei mele am cunoscut aproape 50 de familii țărănești, în diferite regiuni ale țării. Am fost la fiecare din aceste familii în casă și am căutat să le evaluez avutul. Tot ce aveau în casă nu reprezenta mai mult de 100 dolari... Aici s'a ajuns, la 27 de ani dela robirea României.

Și dacă asa stau lucrurile la sate, să vă povestesc și cum se prezintă situația la orașe. În piețele de desfacere nu se găsește mai nimic. Pentru fructe și zarzavaturi se face coadă la „Aprozar", instituție de stat car vinde marfă de proastă calitate, de cele mai multe ori **marfă respinsă la export.** Am stat și eu coadă o oră și jumătate, pentru un kg de piersici. Le-am aruncat. Erau verzi și foarte mici. Marfa dela „Aprozar" nu-i de caltatea a treia, ci de calitatea cincea... La Sibiu, o femee vindea mere în piață, mere mari, frumoase și coapte. Toți alergau să cumpere mere dela această femee. Ea cerea însă cu un leu mai mult la kilogram decât la „Aprozar". Miliția economică i-a aplicat pe loc o amendă de 500 lei. Toată marfa ei nu făcea atâția bani. La Cluj, am întâlnit în piață olteni din Corabia care vindeau roșii și vinete, pentru ca pe banii obținuți să poată cumpăra la rândul lor 8 până la 10 pâini mari ardelenești (13 lei pâinea) cu care să poată să-i hrănească pe cei de-acasă o perioadă de timp... Cine și-ar fi putut închipui că pentru a te aproviziona cu pâine vei fi nevoit să faci drumul dela Corabia la Cluj?...

Din cauza lipsurilor, necazurilor și a nesiguranței permanente, lumea este din cale afară de nervoasă. Ajungi la constatarea aceasta cu oricine vei încerca să stai de vorbă. Oamenii sunt neîncrezători, te suspectează și-ți răspund de multe ori anapoda... De necaz, mulți intră în cârciumi, se îmbată și-și dau doar atunci drumul la gură. Unul mai scapă o înjurătură la adresa regimului... Asta așteaptă „turnătorii" care cutreeră cârciumile, umblând după pradă... Milițianul stă după colț. Proces-verbal, amendă, închisoare... Pentru o înjurătură în cârciumă, un tânăr a fost condamnat la Sibiu la trei ani închisoare, nici mai mult nici mai puțin... La ora actuală, în vârful piramidei condamnaților sunt vânzătorii din magazine, apoi farmaciștii, medicii și lucrătorii dela PTT. Numărul femeilor deținute acum în faimoasa închisoare dela Aiud este mai mare decât acel al bărbaților. Sunt acolo vreo 3000 de femei. Deținuții dela Aiud sunt duși în fiecare dimineață la lucru, înghesuiți în camioane și strașnic păziți. **I-am văzut și am fost cuprins de milă și de revoltă. Am văzut cum sunt transportați pușcăriașii la lucru în cel puțin 15 localități. Sistemul este pretutindeni acelaș: pe parcurs paza este efectuată de milițieni, iar la locul de** muncă de militari. Deținuții dela Aiud sunt duși să lucreze la Ocna Mureș, la Alba Iulia, la Sebeș Alba și la fabrica de cărămidă dela Sântimbru. În general, pușcăriașii sunt folosiți la lucrările cele mai grele: tunele, lucrări subterane și construcții care prezintă riscuri mari. La Galați, toate lucrările subterane pentru amenajarea unui centru comercial se execută numai cu pușcăriași. Tot la Galați, lucrătorii unei secții speciale a combinatului metalurgic sunt deasemenea pușcăriași. Am văzut pușcăriași lucrând la poduri în Oltenia și la construcția de blocuri de locuit la Tulcea și la Simeria. În această din urmă localitate, 50 până la 60 de deținuți lucrau la construcții de case. La cele patru colțuri ale șantierului erau turnuri de pază, cu militari înarmați cu arme automate. În interiorul șantierului, deținuții erau „îndemnați" să lucreze de patru gardieni înarmați cu bastoane de cauciuc... La Aiud, închisoarea este este legată de salină printr'un culoar subteran. În felul acesta, acei care lucrează la salină nu sunt scoși niciodată la lumina zilei... Pentru a scăpa din infernul dela Aiud, în 1970 un deținut a încercat să evadeze folosind tubul de vidanjare a closetelor. A fost prins, readus în curtea interioară a închisorii, pus **jos și bătut, până ce a murit.**

În alte locuri din țară am văzut militari la lucru. Vreo 500 lucrau la construcția autostrăzii Pitești-București. Un detașament de circa 100 soldați lucrează la hidrocentrala dela Curtea de Argeș. Militarii sunt folosiți la construcții de căi ferate și de șosele. La Vânjul Mare militari lucrau la irigații. În tot locul, am văzut sute și sute de soldați care lucrau la recoltarea păioaselor, a cartofilor și a porumbului. Ei înlocuiesc pretutindeni pe țăranii care refuză să mai iasă la câmp...

Pe Litoral, la Eforie Nord sau Eforie Sud, dacă ești băștinaș trebuie să accepți ce-ți aduce chelnerul să mănânci. Împreună cu toți ai mei, am luat masa de prânz la restaurantul „Măgura", unde nu se servea decât un singur fel de mâncare: friptură de porc cu garnitură de fasole și mazăre. Friptura era ca lasca și n'am reușit s'o mâncăm. Am cerut chelnerului, în limba română însă, să ne aducă altă garnitură. Acesta mi-a răspuns prompt: „Avem cartofi prăjiți, dar aceștia nu-s decât pentru turiștii străini!"

Dacă migrația spre orașe va continua în aceiași cadență, atunci o sumă de sate vor dispare de pe harta țării. Am fost în satul... din județul Constanța, odinioară sat mare și frumos, cu 500 de case. **Astăzi mai locuiesc acolo cinci zeci de familii.** Caii au dispărut cu desăvârșire, animale de tracțiune fiind doar 9 măgăruși care sunt

(urmare în pag. 5)

La trista aniversare...

◆ **Buenos-Aires.** – Cea mai impunătoare și mai bine pregătită manifestație de protest cu ocazia zilei de 23 august, zi mai neagră decât toate zilele negre din istoria noastră națională, a avut loc în capitala Argentinei.

Cu mult timp înainte, pe toate străzile și în toate piețele din Buenos Aires au fost placardate mari afișe în cele trei culori, afișe prin care populația era invitată să participe la întrunirea de protest și la serviciul religios pentru victimele celor 27 de ani de opresiune și teroare.

Această întrunire de protest a avut loc sâmbătă 28 august 1971 în sala de conferințe a Colegiului Universitar „San Luis Gonzaga" din Calle Sarandi 41. Cuvântul introductiv a fost rostit de Părintele Dr. Emil I. Lefter, luptător nationalist din ceasul dintâi, care a rugat asistența să păstreze un minut de reculegere în memoria eroilor români care și-au dat viața în lupta împotriva comunismului. Au luat apoi covântul: Generalul argentinian Dr. Horacio. E L. Querol, care a cerut ca lupta anticomunistă să fie intensificată, aceasta necesitând cunoașterea metodelor și mentalității dușmanului; Dr. Teodor Dumitrescu care a vorbit despre ultima invazie rusă a României; un reprezentant al Consilului Slovac de Eliberare; Teodor Stoianoff, secretarul-general al organizației pentru eliberararea popoarelor europene subjugate; Dr. Ante Vicario, președintele Centrului Cultural Croat din Argentina și Prof. Dr. Jordan B. Genta, mare prieten al poporului nostru. Acesta din urmă a demonstrat magistral ce înseamnă „suveranitate limitată", după concepția lui Breșnev.

A doua zi, duminecă 29 august 1971, la ora 12, Părintele Dr. Emil I. Lefter a oficiat un serviciu religios în capela ortodoxă română Sfinții Împărați Constantin și Elena din Avenida Cano 3485. Cucernicia Sa a înălțat rugăciuni pentru toți cei care au căzut în luptă întru apărarea țării și păstrarea ființei neamului.

◆ **New York.** – Din inițiativa Asociației Americanilor de Origine Română și a Buletinului BNS, ambele conduse de d. George Boian, C. Lor preoții Dr. Florian Gâldău și Radu Grațian au înălțat rugăciuni, în Biserica Sf. Dumitru din New York, atât pentru victimele teroarei bolșevice cât și pentru acelea ale regimului carlist. În cadrul unei reuniuni care a urmat după acest serviciu religios, a vorbit d. Prof. Gheorghe Popescu-Botoșani dela Universitatea din Bridgeport analizând trădarea dela 23 august 1944 sub toate aspectele și consecințele ei. Cu ocazia acestei manifestații, d. Gheorghe Boian a primit scrisori și cuvinte de salut dela mai multe personalități americane, printre care se numără și mai mulți deputați în Camera Reprezentanților Statelor Unite.

◆ **Canada.** – Duminecă 22 august 1971, C. L. preoții Nicolae Zelea și Nicolae Tănase au înălțat rugăciuni pentru odihna sufletelor acelora care au fost uciși de comuniști după actul de trădare dela 23 august 1944. În adunări publice, care au avut loc atât la Toronto cât și la Kitchener, Ontario, s'a înfierat acțiunea criminală a comuniștilor români și a stăpânilor lor sovietici.

◆ **Cleveland.** – Pentru prima dată, anul acesta ziarul „America", organul oficial al Uniunii și Ligii Românilor din Statele Unite și din Canada, a apărut la 23 august cu titlul „Ziua doliului național" încadrat în chenar negru.

Regăsirei de sine

de Faust **BRĂDESCU**

Problema de căpetenie a omului de azi este întâlnirea cu propria-i personalitate. Am putea spune chiar **„reîntâlnirea"** deoarece, în trecut, omul a simțit de multe ori că el reprezintă ceva în lume și că acest **„ceva"** e o frântură dintr'un tot ce-l depășește. Regăsirea deci e o acțiune profundă, ce atinge adâncurile ființei umane. Omul, în acest caz, judecă și decide după alte coordonate, legate veșniciei din el iar nu circumstanțelor istorice.

Să nu se facă însă confuzia de a se crede că omul care incearcă regăsirea de sine pierde contactul cu realitatea istorică. Ar fi absurdă o astfel de interpretare deoarece, cel care pierde contactul cu prezentul, cu lupta, suferința și speranța insului, nu s'ar mai putea prevala de o **„regăsire"**. In acest caz ar fi mai de grabă o rupere, o prăbușire. Pentru a fi reală regăsirea trebue să aibă loc in propriul univers al fiecăruia și'n frântura de suflet ce-l caracterizează. Numai acolo, în frământarea zilnică și permanentă, în cazanul atâtor dureri și aspirații, regăsirea de sine poate fi exemplară, folositoare. Fără punctele de comparație ale vieții in care ne sbatem, omul e incapabil de a se avânta pe drumul spinos al marilor transformări.

Regăsirea de sine e, înainte de toate, o întoarcere către isvoarele nesecate și eterne ale spiritualității. De aceea, regăsirea de sine trebuie considerată ca o **re-spiritualizare** a insului, în antiteză cu tendințele materialiste și imediatiste ce tentează ființa umană fără încetare. Și unde, în ce mediu, își poate omul verifica mai bine deficiențele și decăderile ce-l stăpânesc, decât acolo unde aceste deficiențe și decăderi rod în adâncime societatea?

Astfel, respiritualizarea insului devine o problemă de societate, de mase. In mijlocul societății și al maselor, atinse de racila materialismului și a egoismului, trebuie să aibă loc modificarea profundă a omului. Numai astfel ridicarea individului la un stadiu superior poate avea o influență și asupra mediului în care trăește și se desvoltă.

Pe de altă parte, regăsirea de sine nu-i caracteristică vreunui grup aparte și mai ales, să nu se creadă că aparține în special intelectualității. Regăsirea de sine e personală, intimă, ascunsă în profunzimile sufletului și ale judecății fiecăruia. Deaceea, canaliile, călăii, egoiștii, nu se regăsesc niciodată. Sunt atât de impregnați de relele sufletești ce-i caracterizează încât dimensiunea spirituală, indispensabilă luării unei noi atitudini, e aproape inexistentă. Nimic nu-i mișcă, nimic nu-i îndeamnă, în afară de propriile lor tendințe.

Și totuși, regăsirea de sine e la îndemâna oricui, deoarece nu există ins care să nu fi simțit în el neliniștea metafizică și să nu-și fi pus întrebări neînțelese. Această neliniște și aceste întrebări sunt pragul nevăzut între două universuri spirituale:

Universul realității materiale cu tendințele lui dizolvante, cu ideologiile lui materialiste, cu mediul lui egoist, lipsit de înțelegere și milă, în care omul – din dorința de adaptare sau prin simpla imitație – pierde contactul cu lumea lui interioară. Depersonalizat, anarhizat, împins spre imediat și efemer, omul nu mai are conștiința de valoarea propriei regăsiri. Noțiunea îi scapă. Legăturile cu spiritualul o dată rupte, omul nu mai cunoaște și nu mai reconoaște ceeace-l identifică cu veșnicia. Inconștient, își reneagă originea. Tendințele materialiste își impun supremația și din **„om-spirit"** devine încetul cu încetul **„om-materie"** confundat în amalgamul nediferențiat al acestor tendințe.

În fața acestui univers palpabil dar foarte înșelător, se ridică **universul realității spirituale,** infinit mai profund, mai măreț, dar în același timp infinit mai greu de înțeles: profund, deoarece cuprinde nemărginirea și eternitatea; măreț, deoarece e singura cale de înălțare și de regăsire a omului. În el și prin el omul ajunge să înțeleagă viețuirea pământească și convietuirea socială. In el și prin el omul se depășește, se întregește și-și înțelege destinul. Numai că această depășire, această întregire, această înțelegere de destin nu se cristaliziază cu dela sine putere în spiritul omului. Ar fi minunat, dar nu-i cu putință. Omul e făcut să-și merite destinul, să-și zidească întrefund spiritul individului, transformându-l într'un girea și să-și câștige prin cazně multă, depășirea. Deaceea, mulți se pierd pe acest drum spinos.

Înțelegerea realității spirituale e grea, foarte grea. Ea cere concentrare, reculegere, judecată. Ea cere, înainte de toate, multă cinste cu sine însuși pentru a avea curajul mărturisirii și al renunțării. Regăsirea de sine e deci o luptă dureroasă cu negativismul din noi, pentru a îndepărta rugina atâtor răutăți, înainte de a deveni temelia unui nou plan de existență.

A se regăsi însemnează a-și crea o nouă ordine sufletească și a-și impune o nouă linie de comportare. De aceea, regăsirea de sine e o smulgere din mentalitatea ce ne înconjoară și ne domină, e o apropiere cât mai mare de esența propriei noastre ființe, de acel **„ceva"**, impalpabil și etern, ce constitue misterul vieții, al perfecționării sufletești și al depășirii.

Din cauza anumitor influențe ideologice, omul judecă totul prin prisma exclusivă a intereselor momentane, a bucuriilor imediate, considerând materia și avantagiile ei ca singurele realități ale existenței. Intr'adevăr, toate aceste interese, bucurii, aspirații sau ambiții fac parte din construcția existențială a omului, constituind gama nesfârșită de atitudini a comportamentului său social. Prin ele omul îș manifestează prezența în timp și spatiu. Lăsate însă în voia lor, împinse chiar pe primul plan al vieții, toate aceste realități devin o racilă, dominând din ce în ce mai profund spiritul individului, transformându-l într'un mecanism condiționat și fără suflet. Omul pierde contactul cu realitățile superioare, absorbit mentalmente de un materialism feroce. Fără voie devine mai egoist, mai indiferent la suferința altuia, mai nepăsător față de viitorul nației sale. Propria-i înălțare i se pare o utopie.

Mai mult chiar. Inversând rolurile, consideră drept **„înălțare"** acapararea de bunuri și putere, satisfacerea nelimitată a dorințelor pământești, ridicarea materiei la rangul de zeiță a lumii. **„Inălțare"** e pentru el realizarea **hic et nunc** a tuturor tendințelor ce pot frământa fința umană, fără niciun discernământ, fără niciun suflu de preocupare superioară. E lăsarea în voia soartei a tuturor atavismelor, e deslănțuirea celor mai crude caracteristici ale omului.

Deaceea, regăsirea de sine trebuie privită ca o repunere în ordine a unei stări anarhice ce roade insul în adâncime, dezechilibrându-i viața interioară. E ceea ce constatăm fără întrerupere în jurul nostru. Omul e un dezechilibrat, un nemulțumit, un revoltat. Secătuit de spiritualitate, nu mai găsește în sine elementele de răspuns la multiplele probleme ce-l asediază. Dorințele instinctive îl domină și-i îndrumează acțiunile. Lipsit de filtrul spiritual, limpezitor al stărilor sufletești, omul devine pradă ușoară al chemărilor instinctive și al ideologiilor ce se nutresc din suferința, din naivitatea și din dorințele nesatisfăcute ale individului.

Regăsirea de sine este o **„prise de conscience"** nu numai față de existența materială și istorică a fiecăruia, dar mai ales față de ceea ce fiecare reprezintă ca ființă cugetătoare și ca suflet. Decadența omului și a societăților e consecința directă a acestei delăsări a părții nobile din noi și exagerarea tendințelor primitive. De aceea, regăsirea de sine e o înobilare a întregei ființe umane, o reîntoarcere la isvorul de viață interioară, o înțelegere a misiunii noastre pe pământ.

E adevărat că regăsirea e înainte de toate o luptă aprigă cu sine însuși, o aspră analiză a ceea ce fiecare este pentru a determina voluntar cum și ceea ce trebuie să fie. O astfel de schimbare nu se poate produce fără renunțare și fără disciplină. Iată deci calea sigură a regăsirii de sine:

– renunțarea la toate egoismele ce împietresc sufletul,
– disciplina interioară, pentru a-și impune o nouă linie de conduită.

Bine înțeles, regăsirea nu-i o renunțare la bucuriile vieții și mai ales, nu-i transformarea omului într'un moralist anost, încrustat între pereții unei disciplini. Viața are cerințele ei, după cum are devierile ei. Trebuie să ne supunem acestor cerinți, dar nu trebuie să ne lăsăm cotropiți de devieri. Devierile pervertesc sufletele, iar sufle-

(urmare în pag. 7)

Prezența românească la manifestațiile care au avut loc împotriva lui Kosîghin cu ocazia vizitei acestuia în Canada

Împotriva vizitei lui Kosîghin în Canada n'au demonstrat numai refugiați din țările subjugate de comuniști, ci și multe mii de canadieni de origină britanică și de origină franceză, precum și o seamă de personalități care ocupă funcțiuni importante în administrația acestei mari țări. Prima supriză a avut-o Kosîghin la sosirea sa la Ottawa. Guvernatorul General R. Michener a preferat să părăsească localitatea, lăsându-l pe Primul Ministru Trudeau să-l întovărășeanscă singur pe șeful bolșevic pe străzile Capitalei. A doua surpriză. Ajuns în fața Parlamentului, în ciuda măsurilor de pază extraordinar de severe și a duzinelor de agenți sovietici din suită, Kosîghin a primit câțiva pumni după ceafă, a fost desbrăcat de surtuc și trântit la pământ de tânărul refugiat maghiar Geza Matrai. Întâmplarea aceasta va da probabil de gândit atât conducătorilor din Kremlin, cât și acelor politicieni din lumea liberă care, în numele destinderii și a unor interese comerciale, se întrec în a face primiri împărătești celor mai mari criminali pe care i-a cunoscut istoria.

La 24 octombrie 1971, la sosirea lui Konsîghin la Toronto, pe aeroport se aflau peste 2000 de polițiști și de agenți secreți, Primul Ministru al Provinciei Ontario Williams G. Devis lipsea însă și lipseau și toți membrii guvernului provincial. Nu i s'a făcut lui Kosîghin nici o primire oficială la Toronto și nu s'a aflat acolo nici fanfară care să cânte imnul sovietic. Steaguri sovietice nu au fost arborate nici pe clădirea Parlamentului și nici pe Primărie.

În seara zilei de 25 octombrie, în fața clădirei unde avea loc banchetul oferit lui Kosîghin de ... Asociația Fabricanților se adunaseră inițial circa 6000 de demonstranți, mulți din aceștia purtând torțe și lumânări aprinse. O adevărată pădure de steaguri îndoliate! Steagurile țărilor europene care au fost odinioară libere și care au devenit acum colonii sovietice ...

Pe măsură ce timpul trecea, rândurile demonstranților se îngroșau, numărul lor fiind în cele din urmă de **peste douăzeci de mii.** În fruntea grupului de demonstranți români se afla d. Matei Hojbotă, drapelul nostru național fiind purtat de fiul acestuia, tânărul George M. Hojbotă. Asemenea demonstranților aparținând altor grupuri naționale, demonstranții români purtau și pancarte pe care sta scris „Libertate pentru Basarabia, Bucovina de Nord și pentru plasa Herța", „Libertate pentru România", „Să înceteze deportarea Moldovenilor în Siberia", „Cerem eliberarea sriitorului Iacob Odobescu" etc. Demonstranții au ars toate steagurile sovietice pe care le-au găsit, au ars fotografii reprezentând pe Kosîghin, pe Breșnev, Stalin, Lenin, au ars chipul lui Karl Marx, Bela Kuhn, Ana Pauker, Dej și acel al lui Ceaușescu. Au fost difuzate zeci de mii de manifeste în limba engleză, broșuri și pamflete anti-sovietice ... Sute de baloane în culorile țărilor subjugate au fost înălțate, iar la un moment dat au apărut pe cer și mai multe avioane care purtau după ele imense banderole cu inscripții împotriva tiranilor bolșevici. Asemenea demonstrație nu mai văzuse Toronto ... Dar nici în sala unde avea loc recepția lucrurile nu s'au desfășurat conform programului. Kosîghin a fost interpelat în termeni tari și anume în limba rusă, ca să înțeleagă depre ce este vorba. Banchetul s'a transformat într'o învălmășeală generală. Kosîghin a început să tremure și n'a mai putut rosti nici un cuvânt. Agenții KGB-ului și reprezentanții diplomatici ai țărilor comuniste au fost cuprinși de panică, având convingerea că șeful lor va fi până la urmă ucis.

Timp de două săptămâni presa, posturile de radio și televiziunea din Canada n'au vorbit decât despre aceste manifestații de neobișnuită amploare.

Vizita lui Kosîghin la Toronto va rămâne de pomină, participanții la demonstațiile care au avut loc acolo având dreptul la recunoștința refugiaților răspândiți pe întreg globul pământesc. Pentru noi toți, Toronto înseamnă o mare satisfacție și un îndemn.

România este într'adevăr de nerecunoscut

(urmare din pag. 4)

înhămați la niște cărucioare făcute special pentru ei. Câteva oi și câteva vite mari. Asta-i toată averea satului. Viile și culturile colectivelor din acest sat și din satele vecine sunt păzite ziua și noaptea, ziua cu ciomagul și noaptea cu pușca ...

Ca încheere, pot să vă spun că oamenii din țară traiesc astăzi cu ce dă Dumnezeu. Toți sunt nemultumiți! Am stat de vorba chiar și cu câțiva membri de partid, din cei mai mărunței bine'nțeles. Și ei erau nemulțumiți, de mersul treburilor, de lipsuri, de neajunsuri și de ședințele nesfârșite la care sunt obligați să asiste. Toți sunt convinși că, după vizita făcută de Ceaușescu în China, se va reveni la situația din perioada 1953–1956, adică peste țară se va așterne mizeria și teroarea. Cei mai mari dela partid nu-și fac însă griji. Ei trăiesc ca adevărați nababi. Leafă mare, cheltuieli de reprezentare, cadouri, aprovizionare fără restricții cu tot ce le poftește inima. În toate orașele reședință de județ există magazine accesibile doar șefilor dela partid și activiștilor care sunt dotați cu cărți speciale de identitate, pe baza cărora pot cumpăra orice și oricât. Tot astfel și în stațiunile balneo-climaterice, activiștii de partid beneficiază de toate avantejele posibile: preț redus la hotel și la restaurant, tratament medical etc.

La manifestații, oamenii sunt scoși cu forța. Am avut ocazia să văd toate pregătirile în vederea faimoasei zile de 23 august. Cu săptămâni înainte, fiecare știa în ce rând și în ce șir va defila, ce lozinci va trebui să strige și de care vătaf va trebui să asculte. La ședințele sindicale și la alte întruniri în cadrul întreprinderi, salariații sunt invitați să nu mai meargă la biserică și să nu mai poarte cruciulițe la gât. Cunosc cazuri de femei care au fost obligate să dea socoteală la ședință pentru ce anume poartă cruciuliță ... Vă rog să ma credeți, nici nu mint și nici nu exagerez, dar întreaga țară muncește pentru bunăstarea conducătorilor de partid.

Nu cred să fi existat în toată istoria țării un domnitor mai absolut decât Ceaușescu. Am trăit în România pe vremea regilor și pot spune că atunci nu se cheltuia atât, nu se făcea atâta risipă, pentru întreținerea dinastiei, pentru părăzi, pentru deplasări în provincie și în străinătate, pentru musafiri, pentru reclamă, pentru paza șefilor, pentru palatele în care locuiesc acești șefi, pentru ospățuri și pentru odraselele șefilor. Ceaușescu are vila sa personală în toate orașele mai mari din țară și în toate stațiunile balneo-climaterice. Când se anunță că el va vizita o anumită localitatea, lumea este scoasă cu forța din fabrici și din case. Indiferent dacă plouă, dacă ninge, dacă este furtună sau soare dogoritor, oamenii sunt nevoiți să-l aștepte trei ore, patru ore sau chiar cinci ore, timp în care producția este oprită. Pentru economia țării, fiecare vizită a lui Ceaușescu înseamnă pagube de zeci și sute de milioane ... Dar cât costă paza satrapului? Fie că vine cu trenul fie că vine cu mașina, pe tot parcursul sunt postate sentinele, **din 10 în zece metri.** Când Ceaușescu se plimbă prin țară au loc desfășurări de forțe armate de tăria unui corp de armată. Plimbarea lui Ceaușescu costă mai mult decât o manevră regală ... Este și asta o dovadă a „popularității" șefului suprem pe care o trâmbițează nu numai „Glasul Patriei" care ne sosește nesolicitat la domiciliu, ci și o sumă de ziare occidentale a căror redactori au fost cumpărați cu bani furați din munca poporului român, mai exploatat și mai umilit de cum a fost el vreodată.

S.M.

Tragica soartă a Bisericii lui Inocențiu Micu-Clain

Toți cei ce cunosc trecutul de 250 de ani al Bisericii române unite cu Roma nu pot să nu recunoască, că ea a avut un rol important în străduința spre o ascensiune culturală, socială și unitate politică a neamului românesc. O recunosc aceasta bărbați ca Titu Maiorescu, Nicolae Iorga, Sextil Pușcariu, Eugen Lovinescu, Alexandru Lapedatu și alții. Cel dintâi scria lui Iosif Vulcan la Oradea:

> „Că în secolul al XVIII-lea politica dinastiei Habsburg a încercat să ne aducă sub ascultarea Papei dela Roma și, neizbutind, ne-a împărțit în două, n'a fost noroc. Dar că din această încercare Românii transilvăneni au ajuns în Cetatea eternă unde a reînviat în ei simțământul gintei latine, revărsându-se apoi asupra noastră a tuturora: aceasta a fost rara fericire, care dintr'o desbinare religioasă a înălțat neamul întreg spre o unitate de cultură națională" („Familia", XL, nr. 21—22).

Nicolae Iorga, în „Sate și preoți din Ardeal", p. 191, scrie:

> „Fără de unirea în credință cu Roma nu erau școlile mari din străinătate pentru ucenicii români, aspri în ale învățăturii, nu era mai ales acea mare școală pentru inima poporului nostru, care a fost Roma însăși. Fără noul curent de vieață, format din izvorul Unirii, frăția într'o nouă idee (cea națională) n'ar fi venit să înlocuiască unitatea de lege, prin care înainte ne simțeam un singur popor".

Același Iorga spunea într'o conferință ținută la 31 ian. 1940 „Societății femeilor ortodoxe române":

> „S'a păstrat tot în Biserica Unită, afară de legătura cu Papa, care este foarte folositoare poporului românesc, căci dacă avem legături cu încă o mare autoritate mondială, la dânsa putem avea recurs în anumite împrejurări... Biserica Unită... s'a despărțit așa de puțin de ideea națională, încât a adus servicii esențiale acestei idei".

Sextil Pușcariu în „Istoria literaturii române" (pp. 168 și 2) zice asa:

> „Cu începutul veacului al XVIII-lea o parte a Românilor din Transilvania se uni din punct de vedere religios cu Roma. Mișcarea aceasta religioasă avu o influență atât de hotărîtoare asupra întregei mișcări intelectuale la Români, încât cu dascălii Ardeleni care trăiesc în a doua jumătate a veacului XVIII și la începutul celui de al XIX-lea începe epoca nouă a literaturii noastre... Petru Maior, Gheorghe Șincai, Samuil Clain și tovarășii lor, au săvârșit minunea resurecțiunii poporului român".

Eugen Lovinescu în „Istoria civilizației române moderne" (pp. 9 și 13) scrie:

> „E aproape de prisos să mai amintim că din punct de vedere cultural întregul veac al XVIII-lea este dominat de actul Unirii unei părți a Românilor din Ardeal cu biserica latină... Prin contactul cu însăși obârșia neamului nostru cu Roma ni s'a întărit conștiința națională... Din viziunea orașului etern a pornit curentul latinist ce a fecundat știința și, mai ales, conștiința neamului românesc...".

Alexandru Lapedatu într'un discurs rostit la jubileul de o sută de ani al liceului român-unit din Beiuș, a spus:

> „... Asupra binelui cultural ce ea (Unirea) ni l-a adus, cu toții suntem de o părere: că el este cel mai de seamă act al trecutului nostru... Printre bunurile culturale pe care le-a adus, figurează trezirea conștiinței naționale, care a dus la realizarea idealului neamului nostru".

De sigur, comuniștii de prima oră ai partidului comunist român, în mare parte streini de trecutul și aspirațiile de viitor ale neamului românesc, nu aveau de unde să cunoască constatările acestor „burghezi". Plini de ideologia marxisto-leninistă ce și-au însușit-o în Rusia sovietică, erau gata să sacrifice idolului ei, fiorosului criminal Stalin, orice valoare culturală ori istorică românească, cum au și făcut; printre aceste cea dintâi Biserica română unită, pe care moscoviții o știau că era una din cele mai puternice legături ale sufletului românesc cu Occidentul și mai ales cu Roma, simbolul originei lor etnice romane. Comuniștii noștri de prima oră, în euforia lor pentru biruința comunismului internațional, după paravanul căruia se ascundea, ca azi, eternul imperialism moscovit al lui Petru cel mare și Ecaterina II, nu aveau timpul să se gândească la miile de intelectuali români care s'au ridicat din pătura țărănescă prin bursele și școlile de toate gradele: licee, preparandii, seminarii, ale celor două Biserici românești, și în locul întâi ale Bisericii Unite, din ale cărei școli dela Blaj, Beluș, Năsăud, Gherla, Oradea, au ieșit mai bine de jumătate din intelectualii români ai Transilvaniei: învățători, preoți, avocați, medici etc. De unde să fi știut primii noștri staliniști că smeriții episcopi de Blaj și Oradea, mai ales Petru Pavel Aron și Mihail Pavel, se îmbrăcau sărăcăcios și posteau și ajunau mâncând numai legume, ca să poată aduna bani de burse pentruca fiii țăranilor, învățătorilor și preoților români să se poată adăpa și lumina la școlile înființate de ei: Fântâna Darurilor. Comuniștii noștri de a doua oră, în care a mai rămas un pic de sentiment românesc, și-au dat seama de crâncena exploatare ce o făceau Moscoviții asupra tuturor bogățiilor românești: se colecta până și laptele dela copii ca să-l prefacă unt de exportat în Uniunea Sovietică; la fel ouăle dela găini. S'au rebelat. Dar sabia lui Damocle atârnă mereu asupra capului lor.

În această sângeroasă catastrofă ce s'a abătut asupra Bisericii marilor arhierei ai Blajului, Mica Romă a Românilor, și ai celorlalte centre unite, o stridentă și dureroasă notă constatăm: aceea a participării active a arhiereilor Bisericii surori, cea ortodoxă română, alăturea de comuniștiii atei, dușmani ai neamului, la fratricida prigoană, căreia i-au căzut victime cei șase arhierei uniți, sute de preoți și de credincioși, încarcerați, deportați, trimiși la Canal, unde mulți au murit, cei ce-au supravețuit s'au întors cu sănătatea ruinată. Cine răspunde, moral, în fața lui Dumnezeu și a istoriei de aceste crime fratricide săvârșite indirect de cei ce slujesc la altarul Domnului?, dacă nu acela și aceia care se laudă de-a fi săvârșit cea mai mare faptă a vieții lor și răspândesc în lung și larg informația, că Biserica română unită nu mai există, fiindcă toți fiii ei, cu excepția unui mic număr de trădători, vânduți Papii dela Roma, s'au întors liberi și de bunăvoie în sînul Bisericii-Mame.

Crima hidoasă a fratricidiului s'a săvârșit: Biserica română-unită a Blajului, a lui Inocențiu Micu-Clain, eroul redeșteptării naționale, inițiatorul luptei naționale pentru întregirea neamului, a fost zugrumată, în interesul imperialismului sovietic, eternul agresor al neamului românesc. Este ea însă moartă? Nu, de loc. Ea e numai îngropată. Are episcopi, sute de preoți, mii de credincioși; acasă și în streinătate. Cei de-acasă dau un eroic exemplu de statornicie în credința catolică la care strămosii lor, inițiatorii Unirii, au aderat liber, exemplu de alipire neclintită față de Biserica Romei. Sacrificiul lor merge atât de departe, că în convingerea lor catolică și romană frecventează bisericile romano-catolice minoritare, unde, în țara lor, ascultă slujbă în ungurește sau nemțește. — Nădejdea lor e mare, că până la urmă, într'un fel sau altul, dreptatea cauzei lor va învinge. La mai mult nu se pot aștepta.

Cu atât mai tragică și nemulțumitoare găsesc ei situația Bisericii lor din streinătate. Mai ales a celei din Statele Unite, care e mai consistentă. Numără 17 parohii, neorganizate sub o singură conducere. Ele depind de episcopii romano-catolici pe al căror teritor se află; în total de 8. Episcopii uniți, încă în timpuri bune, au cerut Sfântului Scaun al Romei să dea parohiilor din America un cap, un episcop, un exarh, sau un vicar ritual. Atunci, nesatisfacerea acestei dorinți nu avea mare importanță. Biserica din America, existând cea de-acasă, era considerată „cenușotca" Bisericii Unite. Azi, când ea, în urma evenimentelor de acasă, a devenit partea ei principală supravețuită, organizarea ei într'o unitate compactă, cu o conducere într'o direcție preciză, a devenit de importanță capitală. Autoritatea supremă, Sfântul Scaun, tace, ezitează, tergiversează.

Încă din 1951 i s'a semnalat autorității competente, Sacra Congregație pentru Bisericile Orientale, importanța problemei. În 1955 înșiși preoții de acolo au cerut printr'un Memoriu o organizare unitară, sub conducerea unui episcop. Vaticanul a răspuns prin numirea unui episcop-vizitator, fără jurisdicție, la dispoziția Sfintei Congregații Orientale, cu reședința în Europa, la Roma. Această soluție n'a satisfăcut pe nimeni. Un episcop-vizitator, cu reședința la Roma, pentru cele 5 sau 6 Misiuni române unite din Occident, nu are nici un rost; nu corespunde scopului continuării Bisericii Unite acolo unde existența ei nu e împiedecată.

E de subliniat, că pentru nereușita scopului poartă vina, în parte, preoții parohiilor unite din America. Ei, din motive de neglijență, de interese personale, poate și de rivalitate, nu au continuat să insiste cu stăruința necesară la organele în drept pentru împlinirea dorinței lor. Ba credincioșilor care cereau punerea în discuție a problemei în congresele Asociației Românilor Catolici din America = A.R.C.A., îi opreau să se amestece, zicând că aceasta este o problemă ce-i privește pe ei și pe episcopii lor americani. Anii au trecut, credincioșii bătrâni au murit, cei tineri s'au americanizat, uitându-și și limba maternă. După 15 ani preoții s'au trezit; unii, căci opozanți sunt și acum, 2—3 din 15; au făcut un nou demers în scris la Vatican; a venit și o delegație de un preot (președintele ARCEi) și doi mireni, membri în Comitetul central. Vaticanul? Promisiuni vagi, silențiu, neluarea nici unei măsuri pentru rezolvarea acestei probleme vitale: continuarea Unirii între Români. De ce? Mister.

Adevărata intenție a conducătorilor de azi ai Vaticanului nu se poate cunoaște. Totuși, ea se poate deduce din anumite semne externe de netăgăduit. Îndeosebi, atitudinea de neînțeles a Sfântului Scaun față de situația Bisericii române unite și inerția lui în a lua măsuri de salvare a părții rămase în streinătate, se explică prin următoarele elemente și circumstanțe:

E de recunscut, că sub persecuție Sfântul Scaun a avut atitudine energică în a apăra drepturile constituționale și umane ale Bisericii Unite contra violentei agresiuni comuniste, după cum rezultă din Notele de protest depuse de regentul Nunțiaturii Apostolice din București la ministerul de externe condus de Ana Pauker și la președintele de Consiliu Petre Groza. La 23 martie 1952 papa Pius al XII-lea a adresat o Scrisoare Apostolică către episcopii, clerul și credincioșii români uniți ai României, numită „Veritatem facientes", în care laudă „minunata tărie creștnă" cu care ei au resistat nemilosului persecutor și dorea să sărute lanțurile cu care erau încătușate mâinile acelora care sufereau pentru credință. După moartea intransigentului papă Pacelli, care a excomunicat și oprit dela Sfintele Taine pe toți catolicii aderenți ideologiei comuniste, dușmane Bisericii, urmașul lui, Giovanni Roncalli — Ioan al XXIII-lea, enunța funestul principiu: eroarea e de condamnat și nu cel ce o îmbrățișează (ca și cum nu cel ce îmbrățișează și propagă o eroare, ar fi periculos pentru societate și Religie). Încă înainte de Conciliul Vatican II, dar mai ales prin acest Conciliu, se inaugurează o atitudine conciliantă față de comunism și se dă curs liber mișcării așazise **ecumensm,** în sine bun, în sensul de apropiere și de colaborare a tuturor Bisericilor și Religiilor. Pavel al VI-lea și colaboratorii săi au preluat moștenirea de atitudine a lui Ioan XXIII și o continuă punându-o în practică în relațiile Sfântului Scaun cu țările comuniste și cu Bisericile ortodoxe în general și cu cele din țările comuniste în special, fiind convinși că aceasta e singura cale de a obține rezultate favorabile, chiar minime, în interesul religiei și al Bisericii catolice.

Această metodă sau tactică urmată de Sf. Scaun în relațiile sale cu dușmanii Bisericii catolice, după unii discutabilă, după alții iluzorie, dar ca organizație religioasă, bazată pe evanghelia creștină, a cărei esență este dragostea aproapelui și fraternitatea universală („ogni uomo é mio fratello", sloganul ultimei zile a păcii universale proclamată în fiecare an de papa Paul), are tot dreptul să o urmeze și să o aplice. Dar aceasta nu îngădue ca el, Sfântul Scaun, să uite suferințele acelora ce le-au îndurat pentru fidelitatea și alipirea lor către dânsul și să nu le îngădue măcar mângâierea de a putea continua să existe, mai ales când aceasta o poate face fără nici un sacrificiu și fără compromiterea speranțelor, iluzorii sau nu, ce nutrește în reușita aplicării acestei atitudini. Aceasta ar fi o adevărată trădare a acelora care au persistat și persistă în credință; ar fi cam ce exprimă Cristos cu o asămănare cam drastică, dar adevărată: a lua pâinea de pe masa fiilor și a o arunca câinilor (Mt 15, 26' Mc 7, 27).

Cam același lucru e de spus și cu privire la menajarea din partea Vaticanului a sensibilității Bisericii ortodoxe române: nu vrea să pară că intenționează a fortifica Biserica Unită absorbită de aceasta cu metode de violență cunoscute și de aceea ezitează sau întârzie a da satisfacție cererii aproape unanime a preoților și credincioșilor români uniți, și din țară (mai ales a celor din țară) și din străinătate: de a da parohiilor și Misiunilor ei din streinătate o organizație proprie sub conducerea unui episcop român unit cu reședința în Statele Unite. Nu e admisibil nici de logică nici de bunul simț ca să împiedeci tu autoritate competentă nutrindu-te cu o speranță iluzorie irealizabilă, existența unei Biserici care vrea sa existe, și încă pe picioare proprii, în sînul Bisericii catolice universale. Reaua credință cu care se comportă până azi Biserica ortodoxă română atât cu privire la apropierea și bunaînțelegere între Bisericile creștine, cât, mai ales, cu privire la Biserica Unită, a cărei existență o neagă cu nerușinare, susținând, nu cu mai puțin cinism, că Uniții toți, afară de arhierei, slugi ai Vaticanului, s'au întors liberi și spontan la așa zisa Biserică-mamă, când există mulțime de rapoarte oficiale ale Nunțiaturii din București, în care se arată nemaipomenitele atrocități ce s'au comis în contra episcopilor și preoților cu forțata lor unificare cu numita Biserică-mamă, — nu merită nici o menajare a sensibilității ei, pe care nu o are nici în cel mai mic grad, și să nemulțumești, până la amărăciune, pe fii care ți-au rămas credincioși.

Nu poate aproba opinia publică română sănătoasă, și mai ales cea unită, nici alte motive, aceste exprimate deschis de persoane autorizate ale dicasterului competent Vatican, în refuzul său de a da Uniților o organizație religioasă proprie în Statele Unite ale Americei. Unul e acela, nu de tot exprimat, dar real, al opoziției Episcopatului catolic american la o atare organizație. E de subliniat, că încetând Episcopatul român unit în Țară, în urma suprimării lui violente, în locul lui a subintrat canonic, cu toate drepturile și obligațiile, autoritatea superioară, adică Sfântul Scaun, care e dator, în virtutea acestor obligații, să trateze pe fiii și parohiile acestei Biserici existente în streinătate, cum i-ar trata însuși acel Episcopat, dacă ar exista; indiferent de voința și interesele altor Biserici, oricât de puternice ar fi aceste. Ar fi prea dureros să fim siliți a reevoca din istoria trecută și recentă similare atitudini ale Vaticanului fată de Români.

O altă obiecție e aceea, că românii uniți ce cer o organizație proprie, sunt puțini și nu sunt în stare ca să susțină material un episcopat. Răspunsul la această obiecție este, că dacă Sf. Scaun își făcea datoria acu-s 10 ori 15 ani, românii uniți erau atunci dublu cât cei de astăzi.

Dar așa puțini cum sunt ei azi (după hârtii peste 4000, în realitate la 10 mii, numai în Statele Unite), ajung la numărul Armenilor catolici din Istanbul, care au un arhiepiscop, sau al Bulgarilor din Bulgaria și al Grecilor greco-catolici din Grecia cari, cei dintâi, au la acel număr un Exarh, iar ăștialalți (circa două mii) un episcop. Ce privește capacitatea materială a Românilor uniți americani de a susține un episcop, sunt parohii din Statele Unite, nici nu prea mari, care în fața episcopului-vizitator au declarat că sunt gata singure să primească și să susțină un episcop. În această ordine de idei, ne permitem să notăm, că Sf. Congregație Orientală cheltuiește zeci de mii de dolari cu așazisele Misiuni rusești, în mâinile Jezuiților filoruși, Misiuni fără de credincioși greco-catolici ruși, cum e de ex. cea din Buenos Aires, sau cele din Italia; așa că dacă chiar noua organizație unitară greco-catolică română ar avea nevoe, din când în când, nevoe de un sprijin material, pentru Sf. Congregație n'ar fi o sarcină insuportabilă, când pentru Ruși, cum am zis, și pentru Uniții din țările Asiei mici, cheltuiește zeci și sute de mii de dolari.

De tot inconsistentă e și obiecția adusă de autorități, că nu toți preoții și credincioșii uniți din Statele Unite sunt de acord în dorința de a avea o organizație proprie a lor, cu un episcop în frunte. Obiecția e mai mult un pretext. Autoritatea chemată a tutela dreptul la existență a unei Biserici, sau grup de parohii, nu se poate împiedeca de opoziția a lor 2 sau maximum trei rebeli ambițioși, care vederile sau motivele lor personale le pun deasupra exigenței vitale a unei Biserici.

Ce privește apoi ultima obiecție, manifestată și aceasta de persoane competente ale dicasterului roman, că între preoții români uniți din exil nu ar fi nici un subiect potrivit, apt, căruia i s'ar putea încredința sarcina și demnitatea de a conduce noua organizație. Dacă ar fi adevărat, pe cum nu e, organele vaticane dau un slab certificat pentru înaltele lor școli de formație preoțească din Roma, căci cea mai mare parte a acestor preoți au formație romană, sunt „doctori de Roma", cum se zice.

Iată de ce am dat acestei ieșiri a noastre titlul de tragedie. Căci e o adevărată tragedie, când mama care ar trebui să te ajute, să te ocrotească, să se preocupe de viitorul tău, te uită, te abandonează, pentru motive ca cele înșirate aci. Poate că este un fir de speranță în străduința Sfântului Scaun de a câștiga simpatia celui mai puternic Stat de a cărui voință (sau interese) depinde soarta nenorocitelor Biserici din Statele satelite. Dar acest fir e așa de subțire și speranța așa de îndepărtată, că noi românii uniți vom fi cu toții de mult în groapă când ea se va realiza. Rușii din fire sunt așa departe de spiritul și mentalitatea Bisericii și a popoarelor Apusene, încât sufere de o incapacitate ancestrală, nu de a o asimila, dar nici măcar a o înțelege această mentalitate. O spun toți care cunosc firea și mentalitatea Rusului. De aceea nouă ni se par ridicoli Jezuiții, care, ca să cadă în grațiile Rușilor, se îmbracă în anterii strâmte, își pun potcapuri de tip rusesc, își agață cruci de gât, ca preoții ruși, își cresc, bineînțeles, și chică, spre marea amuzare a copiilor de pe străzile Romei. Afară de aceea, Moscoviții sunt anteluptătorii materialismului ateu, dușmanii declarați ai oricărei religii, ai oricărei Biserici. Ar trebui să schimbe esența comunismului.

Cred abilii diplomați ai Vaticanului că Rusia o va face aceasta și când? E posibil apoi ca oamenii Vaticanului să se împace cu chimera revenirii Bisericilor ortodoxe în general și a celei ortodoxe române în special, la unitatea credinței creștine, lăsând până atunci ca aceste Biserici, dominate de imperialismul sovietic care le întrebuințează ca mijloace de expansiune comunistă, să digereze pe fiii lui credincioși, care i-au rămas credincioși sute de ani? — Vaticanul poate să-și facă politica lui după felul cum o înțeleg conducătorii lui de azi, căci ei răspund în fața istoriei, dar n'are dreptul nici autorizația dela Cristos să ne împiedece ca noi să ne căutăm mântuirea sufletelor în Biserica Catolică și să ne bucurăm de binefacerile ei spirituale și culturale. Noi nu avem numărul de episcopi, preoți și sute de mii de credincioși în exil, ca Ucraicenii ca să putem proceda unilateral la pro-

(umare în pag. 7)

Exilul, prin el însuși

(urmare din pag. 1)

fără echivoc — **Român** — potrivit cu sinele conștient al existenței. Izolați, continuăm singuri în ondulație terestră și în verticale transcedentale, o civilizație unică: arta, — tăcerea de **luceafăr,** dreptul, concepțiile și virtuțile fondatorilor contopiți.

Nu suntem popor de migratori, ca popoarele care ne înconjoară. Roma nu migra — coloniza, fixa, construia, încorpora și extindea un nou mod de viețuire, aplicat legilor legitime ale spiritului. Organiza solide fundaluri bio-umane, încrucișa neamuri, le cataliza într'o nouă cultură cu o uriașă perspectivă civilizatoare; dăruia grai și astfel din provincii, **imperiul roman** s'a transformat în **țări.** Dacă zona carpatică, transdanubiană, a fost nevoită să rămână fără administrația Romei, nu însemnează că a rămas și fără spiritul adânc sădit în structură: **ordinea romană.** Disciplinarea lumii rămâne și pentru vlăstarul de la Tyras ceea ce pentru Roma era alt „mundus" — barbar, destructiv, instabil, năvălitor.

Istoria scrisă e epică și globală, plină de tresăltări eronate față de evenimentele narative, dar istoria adevărată e alta și constituie fondul amănuntelor tăcute care constituie **lupta de un mileniu** a „somnului nostru preistoric".

Tânărul popor de la hotarul zăpezilor răsăritene a crescut departe de matcă, în alta, proprie — la adăpostul pădurilor, veghind din **foișoare** (turnurile dintre foi) trecerea în neorânduială a furiilor năvalnice. Singuri, în calea convulsiilor barbare, oarbe, nu administrația decide apărarea; — rezistența e a neamului, pe cont propriu și devine sarcina unanimă. Astfel, după două sute de ani de stabilire a originii, au urmat **o mie de ani de rezistență,** de timp întunecat și de **înceată** dar sigură înseninare. La capătul martirajului, după reorganizare și împlinire, azi, România continuă ciclul negru al exilului modern, contemporan. La adăpostul singurului miracol care poate fi explicat — exilul, vârsta cea mai veche a originii noastre, — a permis Europei să-și construiască capitale pavate și palate cu vitralii, pe când „pavimentum" — **pamântul românesc era pavat cu trupurile arhitecților** — străbunii Meșterului Manole — care nu și-au schimbat arcul și săgețile în compase și echere. Iar azi e mai mult decât sigur că liniștea desăvâșirilor tehnice din lume se prijină tot pe înălțimile de pe Omul și Babele.

Istoricii uită că cetele din corturi, atrase de bogățiile și mirajele civilizației, fascinate de spiritul mereu neliniștit, evolutiv, european au primit luminile locului și **s'au fixat pe avantajele deschise de spirit.** Poporul român nu a învățat nimic de la cei care au venit cu carne crudă, în sânge, la oblâncul calului. I-am învățat, după îmblânzire, pe vecini, să mângâie cu suveica meandre cu înfloritura ilirică. Apoi le-am înălțat privirile spre cupolele albastre, de dincoace și dincolo de materie.

La toate popoarele migrate li se cunosc ziua și anul primirii crucii. **Poporul român era creștin de la fondare.** La toate popoarele mutate din stepele depărtărilor li se cunosc data întemeierii. Poporul român a existat **în satul fix** dintre șanturile de apărare, în **fossatum,** în **castrum.** Satele se legau între ele prin familii, origine și plasmele din ugerele turmelor, prin darele de zer și prin capitelele albe, atârnate în sidilele de la târle.

Retrași, **exilați,** între întăriturile așezării, „grădiștele" izolau penetrarea venetică. **E timpul absențelor din istorie.** Și e eronată concepția „descălecării". Virtuoșii, **temerarii exilului vechimii,** porneau, după potolirea talazurilor de săgeți, la marea **regrupare** a satelor, punând bazele cnezatelor și voievodatelor defensive, **puterea unită a agricultorilor și păcurarilor.** Legiunile retrase de Aurelian, fără ierarhiile administrative, poporul român a rămas până astazi „talpa țării", fără vreo ierarhie nobiliară. Nu avem castele și nu s'au organizat castelani cu privilegiile pe care le dădeau blazoanele și funcțiile. **Noi ne-am organizat în doină.** Voievodul — IO, bizantinul Ioan — avea singurul privilegiu de a fi înzestrat cu **îndatoririle țării,** ale țărănimii din care era trunchi, el însuși al țarinii.

Suntem singura țară din Europa conflictelor care nu am purtat războaie de cucerire sau expansiune; am dus războaie de apărare, **războaie de exil,** războaie împotriva celor care ne acopereau conștiința unificării originii, a independenței ei și așezării ca stat de eternă pază. Am făcut-o, pe negurile când țărilor din interiorul continental le-am asigurat liniștea strălucirii coroanelor și o facem și azi, când exilul intern și extern, le prezice pericole multiple ale contaminării contemporane. Noi suntem înlăuntrul exilului mileniilor iar lumea de aici ne desparte prin coșuri de fabrici, eșapamente și aburii drogurilor.

La 23 August 1944, Europa s'a prăbușit și agonia i-o știm numai noi. Vechi sentinele, cu originea cea mai intactă, striviți de șenilele imperialismului marxist, ni s'a pregătit nimicirea geografică, istorică, biologică. **Descompunere europeană sau închisori și cortine de fier** trase spre nimicire? Închisori sau crematorii **de ars trupurile căzute și pârjolit spiritul sugrumat?** Din cât plângem acum, Europa va geme mâine. Vasta necropolă va veghia numai cu morții. României i s'a pregătit un plan deosebit de nimicire. Lespedea latină constituie o piedică în coasta panslavismului comunist și a Rusiei dominatoare. Planul e în vigoare, continuă periculos, subtil, cu tact metodic. Întâi s'a ocupat țara și Apusul a consimțit să se instaleze un regim de feudali ai Moscovei și subteranelor internaționaliste. Regim de eroziuni naționale și de prăbușire umană. Înstrăinații și străinii au adus practicile de rusificare și moarte a robilor temuți, dar nu și a morții neamului tăcut și nerisipit. **Căci exilul nu e risipă în lume, e un patrimoniu mutat și cu cultura și cu timpul principii politice.** Exilul sunt apostolii care se **reîntorc.** Când instituțiile fundamentale ale unui stat sunt desființate, ele se reconstituiesc a priori, în spirit.

„Spălarea la creier" — pe lobii căruia sunt adânc și până în fire crestate valorile ontologice și istoria ancestrală, atemporală — s'a făcut cu și fără rezultat, începând dintre zidurile închisorilor până pe tot cuprinsul teritorial național. Procesului de rusificare i-a rezistat și îi rezistă ființa în izolare, în meditație intimă, în interiorul dramei exilului nemărturisit, de taină. S'a încercat de la început schilodirea fonetică a vorbei, nimicirea cuprinderii cuvântului înțeles, apoi s'a trecut la descompunerea originei prin căsătorii mixte. Noii născuți sunt înscriși în registrele de la Moscova și nu de la București. Roller concepea Istoria României, în falii slave, după straturile migrărilor până la invazia marxist-leninistă înfăptuită de Stalin cu complicitatea „aliaților". Din ce știam noi despre noi nu trebuia să mai știm nimic. Privirile și memoria ne trebuiau îndreptate către alte surse sociale și alte izvoare de viață. Ni se transforma trecutul în negație, jargon și lozincă. Calendarul existenței românești era pus la index ori șters și uitat. Elitele morale și spirituale erau înlocuite prin alte „elite" de pripas; o cultură acoperită de altă cultură, o țara îngenunchiată de ocupant.

Și dacă s'ar fi putut, imensul Katyn românesc să apară din cenușe sub alt nume, cu alte așezări, cu veșmântul, portul, economia și însuși știința schimbate. Procesele au devenit acuzările gândirii și s'au dat condamnări care, cifrate, fac **secole de pedepse** pentru **anularea mileniilor de existență.** Astfel, falsa culturalizare a acelora cărora le-am dat tipografii, urmărea să extindă hotarele Rusiei visate de țari nu la Prut, ci s'o așeze **de la Berlin la Pirinei bolșevizați.** Lumina venea cu hazlia „lampă a lui Ilici" de la Răsărit. Restul se svârlea întunericului. Numai că temnițele, în interiorul marei închisori românești, s'au transformat în universități subterane, în **focare de cultură ascunsă.** Repliat în timpul tragic, neamul se rostea în tăcerile de la origine. Până și celor care li s'au spălat creierii au rămas, mai dramatic, mai neînfrânți în sine, cu circumvoluțiunile și mai albe. Celor care nu i-au vrut, ei le cântau și mai bizar despre timpul pierdut în care regimul nu-și poate adânci rădăcinile. Românul a conceput rareori revolta în massă; revoltele lui au izbucnit din el și au lovit în asuprire. Și dacă Românul s'a bătut vreodată, s'a bătut pentru brazda moștenită de pământ. Legat de pământ trebuia desprins de acesta, **pedepsit cu colectivitatea.** Smulgerea de la vatră? Nu, e o gravă eroare. Pământul rămâne pogoane intacte. Numai **cultura trebuie mutată.** Lichidarea **agri-culturii** urmărește lichidatea **culturii.** Colectivizarea s'a făcut cu grabă ca peste memoria națională să se suprapună amalgamul internațional, fatal descompunerii și înghițirii. Planul de la Kiev, al înființării unui **stat internațional,** fără obârșie, ne mutila și ne adăoga Transnistriei, Basarabiei și Bucovinei ocupate. Și cum țara noastră „poartă aurul" nevoilor e ridicol să se vorbească și să se compare capitalismul românesc cu adevăratul capitalism al marilor întreprinderi de aiurea. **La noi s'a naționalizat sărăcia și sudoarea.** S'au luat moșiile ca să dispară moștenirea (de la dacicul moș-moștean-moștenire-moșie). Dacă regimul s'a revoltat și a încercat să denunțe proiectul Moscovei, nu a făcut-o pentrucă așa i-a dictat coștiința. Regimul știe că exilul tăcuților interni e mai puternic decât nesiguranța portofoliilor decise de Kremlin și, desigur, ar fi trebuit să cadă victimă și să recunoască propria lui pieire prezisă de apostolii suferințelor . . .

Dar spălarea creierului, amnezierea mintală, nu s'a dovedit îndeajuns de eficace aplicându-se cu gârbaciul pe frunțile de mir ale exilului intern. S'a uneltit spălarea creierului și a lumii libere și, mai cu seamă, a credulilor din exilul extern, predispus duioaselor crezări, pateticelor muieri ale inimilor de ceară, a celor care știu juca hora **în două părți** sau a „personalităților" deprinse cu negoțul cultural. Săpunirea cu mâinile scabiei slavo-marxiste a exilului pribeag pare să fie cea mai gravă. Trimișii culoarelor CC. — ului vin cu brațele întinse și frunți de prestigiu se pleacă sărutului vânzării, se înegurează, bolborosesc și se sinucid, ucigând. S'a făcut târg de morminte, s'au făcut voiaje de închinare, s'au predat manuscrise, memorii, s'a cerut desființarea instituțiilor exilului, au început să bubuie ecourile publicate cu dictate osanale. Răul se vrea și lăudat! Lăutul creierelor cu țevile metalice, cu fiori reci, gata să descarce plumb în tâmplă sau ceafă, în închisori a fost posibilă, și nu la toți. Râcâirea creierelor pe plai și ea fost posibilă, dar înbălsămarea creierelor cu anestezii paralizante marxistofile a exilului din afară, singurul reprezentant al unei culturi libere, nimeni niciodată nu a crezut că va fi cu putință și niciun clarvăzător nu-i acordă vreo circumstanță.

Exilul nu e numai și nu constituie fragmente de partide politice. EXILUL E CULTUL ȘI CULTURA PATRIEI MUTATĂ ÎN A FARĂ, continuată în libertate, temporar, **până la întoarcerea și integrarea în gândul fruntariilor.** Mutată în afară, **nu anexata și nici revărsată în tezaurele altor culturi, de altă limbă și nici pierzându-și numele și identitatea.**

O parte din exil și-a ales naționalitatea dublă și s'a adaptat altor patrii, ca jocul să îngăduie acoperiri și avantaje. Au întors spatele țării și cer celor întristați să facă supremele jertfe . . . **Exilul e țara în pericol.** Și mai e, exilul românesc, **mândria salvării lumii acesteia.** Proscrișii nu pot intra slugi nici la străini și nici la înstrăinați. **Prin noi înșine salvarea de la pieirea fără cruce.** Exilul prin el și cu el e singura, neclintita lui **misiune și mesaj.**

Paris 1971 **IOAN MIREA**

Tragica soartă a Bisericii lui Inocențiu Micu-Clain

(urmare în pag. 6)

clamarea unei autonomii administrative a Bisericii noastre; nici nu vrem s'o facem; dar atâta drept avem să cerem cu tot respectul, ca Sfântul Scaun Apostolic și, în speță, Sfântul Părinte, Papa, să-și facă datoria impusă lui de Cristos; Tu întărește pe frații tăi (Lc 22, 32), să-și exercite obligația canonică, ca în lipsa Episcopatului nostru, răpus de inamic, să ne adune într'o organizație bisericească a noastră proprie, ca să putem beneficia și noi Românii ca români de binefacerile mântuitoare ale Bisericii noastre strămoșești, cea daco-romană catolică, a lui Niceta al Remesiana, al lui Dionisie Smeritul, consilierul alor opt papi, a lui Ioan Cassianul, toți fii ai Neamului nostru latin oriental; să dea ordin ca fraților noștri, „care zac în întuneric și în umbra morții" (Lc 1, 70) să li se dea pe calea undelor eterice instrucțiunea și îmbărbătarea de care au atâta nevoe în starea de mizerie, teroare și disperare în care se află. E mult, dacă cerem atâta? O fărâmițică, ce cade de pe masa bogatului (Lc 16, 21), în cazul de față, american.

Romanus.

Cu noi! Înainte de a fi prea târziu !
(Afiș al Mișcării Sociale Italiene, o speranță pentru Europa de mâine)

Regăsirei de sine

(urmare din pag. 5)

tele pervertite provoacă noi devieri. Acesta-i jocul infernal în care se sbate ființa umană și societatea actuală. In acest cazan al pervertirilor sociale și politice, insul își croiește calea pierzării sau a salvării. După cum va fi pregătit sufletește, va fi capabil să înfrunte tentațiile și tendințele nefaste ce-l asediază. **Forța sufletească, puterea interioară de discernământ, capacitatea de a înțelege măreția destinului său, voința de a deveni** altul în mijlocul unei lumi în dezordine, sunt punctele cardinale ale regăsirei de sine.

Omul ce s'a **„regăsit"** devine el însuși o forță umană și socială, conștientă de menirea ei în lume și în societatea în care trăieste. Regăsindu-se, omul își recâștigă echilibrul spiritual și sufletesc; disciplina interioară ce și-a impus îi devine regula de conduită socială; un nou ideal de viață își croiește drum în conștiința lui, ideal ce-l transformă și-l înobilează.

Mai mult: regăsirea de sine, deși individuală, are repercusiuni sociale și naționale de o întindere și importanță nebănuită. **O națiune piere, o societate se destramă, ori de câte ori acest proces al regăsirii de sine nu mai are loc în sufletul omului.** Dezechilibrul ce roade societatea actuală e consecința acestei incapacități a omului modern de a se regăsi. In artă, în muzică, în îmbrăcăminte, în literatură, în manifestația de opinie sau în politică se constată instabilitatea spirituală a omului ce nu-și găsește calea. Desperat, încearcă în toate direcțiile **„reînoiri"** ce nu-l pot satisface, deoarece TOATE sunt în afară sau vin din afara propriului său univers.

Omul actual nu mai judecă viața, cultura, binele sau răul, după esențe, ci după aparențe. Acest substrat imponderabil ce se numește spirit nu-l mai interesează, deși instinctiv tinde spre el. Toate încercările de a modifica, de a transforma, de a da sau a descoperi ceva nou, sunt încercări de regăsire, dar negative, întreprinse invers. Or, pentru a putea crea, pentru a putea da ceva durabil, înscris pe linia propriului destin, omul trebuie înainte de toate să se regăsească pe sine însuși. Numai după aceea se va putea realiza în existență.

A se lăsa dus de apele nemulțumirilor, ale gustului de revoltă, ale plăcerii de a protesta, etc. nu însemnează a intra în ritmul vieții sau al epocii. Această atitudine e un simplu conformism. Demnitatea umană cere dela fiecare ceva mai mult: capacitate de discernamânt și voința de auto-impunere. Numai astfel un om arată că e OM.

Ce mână oare toate aceste hoarde de **„hippy",** de **„bitnici"** și alte faune bipede, într'un iureș de proteste și revolte, să se manifesteze ca niște bande de primitive? Împinși de instincte gregare, atrași de promiscuitate și de ușurința relațiilor sexuale, dornici de a schimba totul fără a prevedea nimic în locul acestor schimbări, toți acești **„protestatari"** fac dovada unui dezechilibru spiritual profund. Incapabili de a se regăsi prin propriile lor forțe și de a urca panta vieții prin impunerea anumitor reguli de existență demne de condiția lor umană, adoptă negativismul protestatar ca o defulare. Un exemplu tipic de dezechilibru și incapacitate de regăsire — adică de spiritualizare și înălțare prin alegerea unui scop demn de servit — îl avem în răspunsul unor **„hippy"** scandinavi, cari au declarat că sunt revoltați și protestatari deoarece, în țara lor, „AU DE TOATE ȘI TRĂESC PREA BINE" (! ! !)

Acest exemplu este extraordinar de instructiv. El dovedește că regăsirea de sine nu-i o formă ce se impune numai celor ce au ceva de revendicat, **pentru a-i liniști.** Regăsirea de sine este o necesitate pentru toată lumea, deoarece **a avea de toate** sau **a trăi bine** nu împiedică apariția acestei stări lăuntrice în care omul devine nemulțumit și neîmpăcat cu soarta sa. Ceea ce îl poate salva este tocmai înțelegerea existenței și a misiunii lui în lume, e regăsirea lui intimă.

Alegerea formei de viețuire și de comportament este o prerogativă exclusivă a omului, deoarece fără ea individul își pierde independența și bruma de libertate ce-l face om. Dar în societate și această prerogativă are nevoie de un corectiv care să-i stânjenească tendința spre anarhie. Așa cum este înțeleasă astăzi și aplicată de o bună parte din umanitate, existenta este o înșiruire de deformări de comportament, fără niciun substrat spiritual, fără niciun efort de înalțare, de depășire. Apoteoza acestei existențe nu poate fi decât zdruncinarea fundamentelor morale, exasperarea ființei umane și dizlocarea societății. E o formă de a interpreta viața, dar nu e o TRĂIRE. A trăi viața însemnează a-i da un sens spiritual, a încerca înălțarea morală a omului, a impune o linie de conduită demnă, a urmări un ideal de virtuți. Astfel, gândul trăirii este deja o depășire; intrarea pe făgașul trăirii este un început de regăsire de sine.

Nu e vorba de **a idealiza viața** pe care o știm cu toții cât e de grea, ci a trăi viața în sensul unui ideal de comportament și de înțelegere a ei. Trăirea vieții însemnează a ști s'o înfrunți, s'o domini, s'o modelezi. Dar dacă omul n'a făcut să răsară și să înflorească în sinea lui preceptele unei noi viziuni de trăire, cum va putea înfrunta, domina, modela, viața societății în care trăieste? In loc de creator va fi un obiect și în loc să poarte cu mândrie virtuțile unei atitudini majore, va purta stigmatele decadenței fizice și ale dizolvării spirituale. Or, această nouă viziune de trăire nu-și poate face apariția decât în clipa în care omul se regăsește, ia cunoștiință de misterioasele legături care îl unesc cu eternitatea.

Acum 2500 de ani, Diogene căuta cu lanterna în miezul zilei, omul. Era aceeași problemă ca si azi: **regăsirea de sine,** descoperirea virtutilor latente ce zac în om și care nu așteaptă decât efortul uman pentru a se desvolta si a rodi. Si această regăsire n'o poate face decât fiecare individ în el însuși. Diogene, ca filosof, enunța un principiu trecut prin cinismul lui caracteristic. Dar fondul era același: el voia să găsească **un om,** adică o ființă integră, morală, conștientă. Or, un astfel de om nu există decât dacă în el s'a produs deja acea revoluție intimă a regăsirii de sine.

Iată deci problema principală a zilelor noastre bântuite de agnosticism filosofic, de decadență morală, de stafidire spirituală și de tulburări politico-sociale. E nevoie de o reînoire de conștiință a omului pentru a putea discerne panta pe care alunecă vertiginos. E nevoie de o rânduire nouă a vieții politice și sociale, ajunsă la o cotitură a destinului său. Dar toate aceste modificări nu vor putea avea loc atâta timp cât nu va dăinui o nouă rânduială în însăși spirutul omului.

Deci, în acest spirit al omului trebuie făcută prima curățire, după care ne putem aștepta și la o primenire salvatoare în viața socială și politică a popoarelor. Să nu se uite că tot binele și tot răul trec prin sufletul omului.

Le prix Nobel 1971: C'est la honte pour notre temps!

Le parlement norvégien et l'académie suédoise ne pouvaient faire un geste plus dément dans un monde qui a dépassé depuis longtemps les bornes de la folie.

En attribuant « le prix de la paix » à Willy Brandt, en premier lieu pour sa génuflexion au ghetto de Varsovie et comme récompense de tout ce qu'il fait afin d'en finir avec la liberté de ce qui reste à ce moignon d'Europe, la Norvège se montre pour le moins illogique. Dans quel Marché Commun veut-elle entrer? Dans celui à la désagrégation duquel ses lauréats travaillent ? La Suède ? — n'en parlons plus laissons-la à son faux-bien-être, à ses drogues et à ses suicides. Notre confrère « Minute » du 2 novembre 1971, remarque avec justesse :

« Les entreprises pieusement humanitaires se retournent parfois, à la longue, contre la volonté de leurs initiateurs. Ainsi, il est permis de se demander ce qu'Alfred Nobel aurait pensé des décisions que viennent de prendre en son nom le parlement norvégien et l'Académie suédoise.

Le premier, en décernant, dans la situation actuelle, le Prix Nobel de la paix à Villy Brandt, s'est en effet laissé aller à un geste politique aussi malhonnête que dangereux. Et la seconde, en couronnant le communiste Pablo Neruda, a corroboré et complété ce geste de façon plus catastrophique encore.

Quelque sympathie personnelle que puissent avoir les Norvégiens à l'égard de Brandt — qui trouva moyen de devenir leur compatriote durant la guerre avant d'aller solliciter de nouveau des fonctions officielles dans son pays d'origine — il est inadmissible que le Nobel de la paix soit attribué à un homme politique en exercice au moment même où il se livre à une entreprise diplomatique discutable et discutée.

Cela revient purement et simplement à approuver et appuyer cette entreprise, au mépris de tout principe de neutralité ou même de simple honnêteté intellectuelle. En l'occurence, ce prix devient une arme de guerre diplomatique au service de la politique de rapprochement avec l'Est menée par l'actuel chancelier allemand. Une politique dont tout le monde, parlementaires norvégiens en tête, ignore les conséquences, et dont beaucoup, à commencer par une bonne partie de l'opinion allemande, peuvent redouter la portée ultime.

En partant du même principe, on en vient à se demander pourquoi le Parlement norvégien de 1939 n'a pas couronné Hitler ou Staline au choix : le pacte germano-soviétique, cela valait bien un petit effort ».

D'autre part dans « Lo specchio » du 31 octobre 1971, M. Fausto Gianfranceschini, écrit un commentaire alerte dont voici un fragment en traduction française :

« Les poésies [de Pablo Neruda] les moins politisées et les plus sincères n'ont pas évité de sévères critiques, comme la suivante due à un grand poète espagnol — lui aussi prix Nobel — Juan Ramon Jiménez : 'Neruda n'a aucun mérite parce qu'il n'est ni statique ni dynamique : il est stagnant. Et, comment, jamais, un écrivain stagnant peut-il être le guide d'un pays, l'incarnation d'une patrie, la représentation d'un continent ? Quelle aspiration à la beauté, à la lumière peut susciter une littérature — et quelle littérature, mon Dieu ! — comme celle de Neruda ? Neruda m'apparait comme un gauche traducteur de lui-même et des autres, un pauvre exploiteur de ses ressources et de celle des autres, capable de confondre l'original avec la traduction.'

Du reste, même dans ses pirouettes politiques [Neruda] a fait montre d'une remarquable confusion, ou mieux, il a toujours approuvé celui qui disait le dernier mot au Kremlin. Parmi les centaines de pages dédiées à Staline, lorsque celui-ci était en vie, choisissons ces inéfables images :

Staline c'est le midi
la maturité de l'homme et des peuples [...]
Sa simplicité
et sa sagesse
sa structure
faite de pain et d'acier inflexible
nous aide chaque jour à être hommes [...]
Staline c'est le plus sage de tous les hommes.

Avec ces vers, Neruda se fit le prophète du successeur :

Maintenant, Malenkov va continuer
l'oeuvre de Staline.

L'oracle se montra étourdi et le poète dut reprendre la plume pour écrire :

Camarade Krouchtchev,
Tu es notre guide.

Entre temps, même les perspectives du passé avaient changé. Si en 1954, Staline était « le phare des colombes », en 1963 il devenait pour la muse poétique du même Néruda :

cet homme cruel qui donnait des ordres
et qui arrêtait la vie.

En 1955, Mao-Tsetung lui inspirait cette image :

Nous avons vu croître ses épaules
dans l'aurore.

Mais en 1964, il devenait :

un petit Bouddha
qui se fait adorer
par des paysans dévoyés.

Enfin, pour définir l'esprit humanitaire et pacifiste de Neruda il suffit de citer quelques vers du poème 'à la bombe atomique soviétique de 50 megatones de 1953' :

Homme de la mer
Mineur de la terre
que ces explosions ne te fassent pas peur [...]
l'Union soviétique dirige la musique
et nos coeurs sont avec elle.

Il est facile de s'imaginer ce qui serait arrivé si des vers pareils avaient été écrits par un poète non communiste en l'honneur de la bombe américaine ».

En fait on l'a vu lors de la campagne contre l'expérience de l'Alaska. On nous a promis à tous le **Jugement dernier, Dies irae, Doomsday** — avec des failles terrestres, des tremblements de terre et des vagues balayant tout le Pacifique des Aleutins à l'Australie. Il y a eu quelques mouettes de crevées et quelques phoques d'égratignés et pas un brin de radioactivité pour faire cuire un oeuf.

On entend à nouveau les flons-flons de Munich qu'accompagnaient « l'homme au parapluie ». Il n'y a rien qu'à le paraphraser : « c'est la honte pour notre temps !» Malheureusement il n'y a plus un seul endroit sur terre où, comme jadis Bernanos, on aille « cuver sa honte » au **Chemin de la croix des âmes.**

Politique-fiction roumaine

Virgil Gheorghiu: **L'espionne**, Paris, Plon, 1971.

Voici un livre qu'on ne peut laisser tomber des mains avant d'en avoir lu la dernière ligne. Roman policier, pamphlet-vérité, reportage politique où l'on brouille les pistes et on mélanges les cartes ? Tout à la fois. L'auteur a atteint la maturité de son talent. Ne parlons pas de la langue — à peine quelques bavures où l'on aperçoit un léger « accent stylistique roumain » — elle est haletante comme l'histoire qui vous entraîne dans un tourbillon, qui ne lâche prise pas un seul instant.

Il est impossible de décrire le sujet et, le pourrait-on, on ne le ferait pas ; c'est comme pour les bons films dont les chroniqueurs ne doivent pas dévoiler la trame.

Ceux qui sont au courant des tribulations roumaines de ces derniers 30 ans reconnaîtront facilement sous les traits, maquillés avec une habileté consommée, les véritables visages.

Léopold Skripka, le « premier ministre », est un peu de tout : philosophe comme L. Pătrășcanu, bourgeois et corrompu comme Ralea, avec de véléités « d'indépendance » comme Ceaușescu. Héléna, ressemble un peu à Lilica, la fille de Gheorghiu-Dej — la beauté en plus, le poids en moins. M-me Paximade ne laisse rien à cacher — comme jadis — est bien entendu cette dame unique en son genre, Française rapatriée en Roumanie. Dans l'eau forte qu'est le portrait de Hanna Tauler chacun reconnaîtra les traits féroces d'Anna Pauker que telle scribouillarde russo-roumaine trouvait d'une « beauté léonine ».

Mais peu importe la « clef » des personnages ou l'arrangement des événements historiques (ainsi Ana Pauker ne se rendit pas en URSS, cachée clandestinement dans un wagon-lit ; elle fut tout bonnement échangée contre un nationaliste roumain de Bessarabie, prisonnier des bolchéviques).

L'auteur ne ménage personne ; voir par exemple le chapitre incisif sur « le mal américain » et **l'Animal way of life** (bien entendu George Orwell est passé par là). Il a aussi le courage de dire que le 23 août 1944 **c'est le jour le plus noir de toute l'histoire roumaine [...] C'est cela la Fête Nationale : le jour de l'occupation par les étrangers ! Les Roumains sont le seul peuple de la terre à avoir décrété Fête Nationale le jour de leur occupation, le 23 août ».**

Les pages où l'on décrit la façon dont l'Occident fut trompé pendant les innondations, afin d'obtenir de lui plus de dollars, constituent évidemment des prophéties à **postériori** ; elles ne sont pas pour autant moins magistrales.

Un grand livre et des plus courageaux. Parions, hélas, qu'il n'aura pas le succès, si bien orchestré de « L'aveu ». Car l'auteur ne s'appelle pas London et il est prêtre. Mais Roumain — c'est dire, habitué à crier das le désert.

Nos amis peuvent liquider leur abonnement par **mandat-carte de versement** a notre compte

C. C. P. — PARIS — 12 243 35
Madame F. Gallet
1, Square des Aliscamps,
PARIS-16°
(pour STINDARDUL)

Le « pensoir »

Etre communiste, signfie d'abord « ne pas penser ». Jamais. C'est une vérité que même les analphabètes savent. Un soldat (et un communiste est un soldat) ne doit jamais penser. Il doit réciter ce que les chefs lui ont donné à apprendre par coeur. « Réciter ». Non pas « penser ». Et surtout « exécuter ». Nous avons un « pensoir » parfait. Au Kremlin. Un pensoir pour toute la planète. C'est là-bas que vous devez chercher vos pensées. Comme les boeufs vont à la rivière pour chercher l'eau à boire. Et dans les prairies l'herbe à brouter. Tu as lu dans le journal comment un membre illustre du Comité central du Parti communiste français, Roger Garaudy, fut exclu du Parti et chassé à coups de pied, comme le plus grand criminel ?

— Oui, je connais le cas de Roger Garaudy...

— Quel est le crime pour lequel il fut exclu, d'un coup de pied au cul, du Comité central du Parti communiste français ? Son crime, l'impardonnable crime qu'il a commis, est simplement « d'avoir pensé ». Au lieu de réciter comme c'est le devoir de tout communiste. Il commença à penser... Tu sais ce qui lui est advenu. Il y aura des suites plus graves. Pas d'exclusion seulement. Comment un homme intelligent et cultivé comme toi a-t-il osé dire qu'il a pensé ? Comment oses-tu te dire communiste si tu penses ? Tu es irrécupérable. Le reste, on pourrait te le pardonner. Mais penser ? Cela, jamais... Jamais. Imagine-toi une armée où les soldats pensent ? Impossible. C'est une aberration. C'est le commandant qui pense. Ici, c'est le Kremlin qui pense.

(Virgil Gheorghiu, **L'espionne**)

DÉCOUVERTES

CAHIERS MENSUELS

La Revue Française de Lisbonne — **Cahiers mensuels** publiés sous la direction de Jean HAUPT, rua Artilharia Um 48 — 1° — dt°, Lisboa, Portugal.

Sommaire du N° 85/86/1971 :

Editorial : Vive Moscou ! ; Marcello Caetano : Trois ans de gouvernement ; Dr. Norman A. Bailey : Monnaie et décadence ; Le Portugal dans la presse étrangère ; Jacques Ploncard d'Assac : La Bataille des idées ; Pierre Hofstetter : Lettre de Londres : Vers un gouvernement mondial ; Jacques Vier : L'Esprit des Lettres : Les cloportes ; Pino Rauti : Requiem pour la Démocratie Chrétienne ; Jean-Yves Coulon : Régionalisme et marxisme ; Radu Ghenea : Un sérieux avertissement ; A. d'Arian : A propos de la « Psychologie des foules » ; M. R. : Lettre de Paris : L'ABC du Nationalisme ; Chronique philatélique ; Lisbonne, porte de l'Occident : les vieux quartiers ; Echos et Propos de **Découvertes.**

Spécimen sur demande

Jean Haupt

LE PROCÉS DE LA DÉMOCRATIE

Cahiers DÉCOUVERTES, Lisbonne — **Un réquisitoire clair, serré, implacable —**

Prix du volume, franco de port : 15 francs francais (ou l'équivalent en monnaie étrangère)

BULLETIN DE COMMANDE

(prière d'écrire très lisiblement)

Nom ....

Prénoms ....

Adresse ....

désire recevoir .... exemplaire(s) du

PROCÉS DE LA DÉMOCRATIE

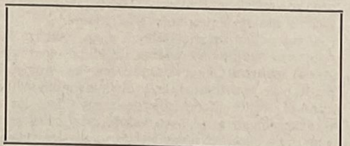
Je vous fais parvenir, au nom des CAHIERS DECOUVERTES, le montant correspondant de

.... francs français

(pour la FRANCE et les pays autres que le PORTUGAL, de préférence par MANDAT-POSTE INTERNATIONAL)

Adresser ce bulletin de commande ; sous enveloppe, aux Cahiers DOCOUVERTES

Rua de Artilharia Um, 48, 1.° Dt.°—Lisbonne PORTUGAL ou bien à :

Apposer ci-dessus le tampon de la **librairie**, ou bien indiquer l'adresse de la personne (association, etc.) intéressée à la diffusiod du **PROCÉS DE LA DÉMOCRATIE**

Jean Valaque

Je ne crains plus l'orage...

J'ai poussé lentement, comme une tige frêle,
Tandis que mes racines s'enfonçaient das la terre,
Et j'échappai au gel, j'échappai à la grêle
Et j'ai levé mon front vers le baiser solaire.
Je poussais lentement, jouissant du printemps,
Des jours baignés de frais, de la caresse des pluies,
Enivré des parfums que m'envoyaient les champs,
Frissonnant de plaisir au mystère des nuits.
J'ai poussé lentement, et, presqu'à mon insu,
Mes racines s'enfonçant fortement dans le sol,
Je m'entourai de branches... C'est alors que j'ai su
Que j'étais né un arbre parmi des tournesols.
Et j'ai eu, ce jour-là, la fierté un peu vaine
De croire que j'étais le seul arbre sur terre...
Mais, poussant en hauteur, j'aperçus dans la plaine,
Par ci, par là, des frères, vivant en solitaires...
Oh !... je fus bien déçu par cette découverte
(J'étais si jeune alors, que j'en souffris un peu...)
Et puis, je vis au loin les grandes taches vertes
Des forêts embaumées, aux pieds des monts brumeux.
Confus et humilié, baissant mes yeux humides
Je les ai portés sur les tournesols éphémères,
Qui avaient fui mon ombre, élargissant le vide
Séparant tournesols et arbre solitaire.
J'ai eu soudain pitié de tous ces pauvres êtres,
Ces monomaniaques aux horizons bornés,
Qui passaient leurs journées, accoudés aux fenêtres,
Regardant le soleil de leurs yeux obstinés...
Tandis que moi... oh ! moi... je pouvais voir la plaine
S'étendant infinie... je voyais au levant
Les monts coiffés d'aurore... et des contrées lointaines
Je reniflais l'haleine, portée par les hauts vents.
Et c'était toujours moi qui savais attirer
Le chant du rossignol, par tous mes verts appas...
Je connaissais des choses splendides, qu'ils ignoraient,
Dont l'existence même ils ne soupçonnaient pas...
Depuis... les mauvais temps me rendirent plus sage;
Automnes et hivers durcirent mon écorce...
Je ne crains plus le gel, la grêle ou l'orage,
Qui me rendent conscient de ma croissante force.
Je suis très occupé à repeindre mes feuilles
De vert tendre ou foncé, que puis je décolore...
Je fabrique des fleurs... j'abrite un écureuil...
Et j'aspire la vie, l'azur, par tous mes pores.
Quant à mes autres frères, que j'aperçois au loin,
J'en suis bien consolé et même, plus encore,
Content à les savoir quelque part dans leur coin,
De lointaines présences, massives et sonores.
Pendant les grands orages nous nous saluons
Et l'on se rend courage aux heures de malheur,
Ou par les petits vents l'on s'envoye les chansons
De nos ramages et le parfum de nos fleurs.
Remplies de plaisirs et de joies bien pesées,
C'est ainsi que se passent mes journées et mes nuits...
Au reste, pour obéir au Maître des rosées,
Je filtre mes liqueurs... et je porte des fruits...

Le « premier ministre »

Les Occidentaux disent «nos domestiques». Vous êtes notre domestique dans le langage imagé bourgeois. Vous êtes engagé comme Premier Ministre. Et malgré ce titre, vous êtes toujours « notre domestique ». Car il y a une distribution du travail. Je ne dis pas une hiérarchie. Mais une distribution du travail. Vous êtes le domestique affecté au poste de Premier Ministre. Avez-vous jamais pensé à cela ? Un domestique, on l'engage quand on veut, on le renvoie quand on ne veut plus de lui. Parce qu'il est voleur, incapable, ivrogne ou menteur comme vous. Parce que vous habitez un palais de milliardaire, que vous mangez à chaque repas dans la vaisselle d'or et des assiettes magnifiques, parce que vous avez des valets, des limousines, des châteaux à la montagne, et à la mer, des villas avec des plages privées entourées de murs, parce que vous mangez du caviar à la louche et que vous ne buvez que du champagne, parce que vous pouvez condamner à mort qui vous voulez et gracier qui bon vous semble parce que vous vous habillez dans les grandes capitales occidentales, parce que vous dépensez des milliards et que les ambassadeurs étrangers vous appellent : « Excellence », parce que vous couchez avec des prostituées de luxe, vous croyez être autre chose qu'un domestique, Notre domestique.

(Virgil Gheorghiu, **L'espionne**)

Die Standarte

Zum Thema „europäische Sicherheitskonferenz“

Um sich eine vorherrschende Rolle in Europa zu sichern, die letzten Endes zur Eroberung des ganzen Kontinents führen wird, sind die kommunistischen Machthaber bemüht, in absehbarer Zeit die Einberufung einer sogenannten europäischen Sicherheitskonferenz zu Stande zu bringen. Manche europäische Politiker scheinen von einer solchen Konferenz nicht begeistert zu sein, manche sind reserviert, manche aber, die wahrscheinlich als Apostel des „ewigen Friedens“ in die Geschichte eingehen möchten, haben bereits angefangen, die sowjetische Forderung zu unterstützen.

Angesichts dieser Tatsache haben acht rumänische Exilintellektuelle die in Frankreich leben, ein Memorandum verfaßt, das an namhafte französische Politiker, wie auch an die Presse verschickt wurde. Nur drei der Verfasser des Memorandums stehen dieser Zeitung nahe, die übrigen fünf sind weit davon entfernt und können sogar als unsere politischen Gegner betrachtet werden. Es sind: Constantin **Amariutzei,** Schriftsteller, (Nationalist), N. **Beldiceanu,** bekannter Turkologe, (Unabhängiger), Emmanuel **Bogdan,** Geschichtsforscher, (gemäßigter Konservativer), D. **Damian,** Wirtschaftswissenschaftler (Unabhängiger), G. **Filitti,** Schriftsteller (Unabhängiger), M. **Korne,** Wirtschaftswissenschaftler (ehemaliges Mitglied der Organisation der rum. kommunistischen Jugend UTC.), V. **Micu,** Lehrer, (Bauernpartei) und A. **Missirliu,** Jurist (Liberal).

Um zu beweisen, was die Sowjets von den Verträgen halten, die sie selbst unterzeichnen, wird in diesem Memorandum auf die Entwicklung in Rumänien nach der Unterzeichnung des Friedensvertrages vom 10. Februar 1947 hingewiesen:

„Am 10. Februar 1947 haben die Vereinigten Staaten von Amerika, Großbritannien und die UdSSR. mit Rumänien einen Friedensvertrag unterzeichnet.

In der Präambel dieses Friedensvertrages verpflichteten sich die unterzeichneten Mächte, Rumänien die „Rechtsgrundsätze bei der Regelung der **schwebenden** Probleme“ zu garantieren. Nach der Aufnahme Rumäniens in die UNO., wurde zusätzlich auch die Respektierung der Grundsätze der Charta dieser Organisation garantiert. Der letzte Satz der Präambel des Friedensvertrages widerspricht jedoch den obenerwähnten Verpflichtungen, indem es heißt: „Zu diesem Zweck (d. h. der Unterzeichnung) wurden die Bevollmächtigten designiert, deren Vollmacht in gehöriger Form für gültig erklärt wurde.“ Aber die rumänischen Bevollmächtigten hatten überhaupt keine Eigenschaft, um diesen Vertrag unterzeichnen zu können. Bei den Wahlen von 1946 erhielten die Oppositionsparteien die Mehrheit der Stimmen. Die damalige Regierung, die von den sowjetischen Truppen installiert wurde, **buchte die Stimmen, die für die demokratischen Parteien abgegeben wurden, für sich. Auf diese Weise wurde die Regierung für gewählt erklärt.** Zwei der drei Mächte (USA. und Großbritannien) haben damals **offiziell** die Validität der damaligen Wahlen angefochten. Jedoch umsonst.

Auf Grund dieser obenerwähnten Gebrechen (**NN.** Nicht nur Formfehler), steht der Friedensvertrag im Widerspruch zu den Grundsätzen der UNO., **er ist nichtig und kann dem rumänischen Volk nicht aufgezwungen werden.**

Außerdem sieht Artikel I dieses Friedensvertrags die Annexion Bessarabiens und der Nordbukowina vor, nämlich in folgender Ausdrucksweise: „Die sowjetisch-rumänische Grenze wird gemäß der sowjetisch-rumänischen Vereinbarungen vom 28. Juni 1940 festgelegt.“ Aber es gab überhaupt keine sowjetisch-rumänischen Vereinbarungen vom 28. Juni 1940. Die Annexion der rumänischen Territorien wurde als Folge des Abkommens vom 23. August 1939 zwischen Hitler und Stalin von den UdSSR. vorbereitet, ohne daß die betroffene Bevölkerung jemals darüber befragt wurde. Am 26. Juni 1940 forderte die UdSSR. durch ein Ultimatum die Übergabe von Bessarabien und der Nordbukowina. Rumänien hat damals Verhandlungen vorgeschlagen, die von den UdSSR. abgelehnt wurden. Rumänien wurde durch die Sowjets ein Evakuierungsplan auferlegt und es erklärte daraufhin, daß es nur die Evakuierungsbedingungen, gezwungenermassen, akzeptiere. Die Evakuierung eines Territoriums unter Drohung von Gewaltanwendung, **kann nicht einen Vertrag ersetzen.** Dies steht in krassem Widerspruch zum Selbstbestimmungsrecht der Völker.

Seither hat die Bevölkerung der annektierten Territorien wiederholt die Nichtigkeit dieser Annexion bekundet, trotz Unterdrückung, trotz Vergeltungsmaßnahmen und trotz Deportierungen.

Die Gefahr einer westlichen Agression besteht für die UdSSR. nicht mehr, auch die vorgeschlagene europäische Sicherheitskonferenz bringt den Beweis dafür. **Deshalb ist die Rückgabe von Bessarabien und der Nordbukowina an Rumänien eine unabdingbare Voraussetzung für eine solche Sicherheitskonferenz.**

Ähnliche Fälle gibt es genug in Ost- und Mitteleuropa. Sie können nur durch eine Abstimmung der betreffenden Bevölkerung geregelt werden u. zw. mittels allgemeiner, freier und geheimer Wahl. **Die europäische Sicherheitskonferenz hat überhaupt kein Recht, die jetzige Sachlage weiter zu verpflanzen, also die jetzigen Grenzen zu bestätigen.** Der Friedensvertrag von 1947, von Anfang an rechtswidrig, wurde übrigens von der Suwjetunion ständig übertreten.

Verstöße gegen die Bestimmungen dieses Vertrages:

— Kein Menschenrecht und keine grundsätzliche Freiheit wurde von dem Regime, das von der Sowjetunion erzwungen und an der Macht erhalten wurde, respektiert. Hundertausende rumänischer Staatsbürger wurden verhaftet, zehntausende wurden exterminiert, in Gefängnissen und in den Zwangsarbeitslagern, unter Mißachtung aller Gesetze, auch derjenigen, die von dem Regime selbst herausgegeben wurden. Das Leitungsprinzip dieses Regimes ist die Willkür, sein einziges Mittel ist der Zwang. Dieser permanente Zustand, das Schweigen betreffend das Schicksal von Millionen Menschen, ist unerträglich und ein ständiges Verbrechen gegen die Humanität (Paragraph 3, Absatz 1 und 2 des Friedensvertrages).

— Alle Bereiche (Kultur, Wirtschaft, Sozialwesen, Religion oder Politik) werden von einer totalitären Organisation dirigiert, der rumänischen kommunistischen Partei. Das Ziel dieser Partei ist es, die Macht für ihre führenden Funktionäre zu sichern, indem das rumänische Volk seiner elementaren Rechte beraubt wird (Paragraph 5).

— Verbrechen gegen den Frieden und gegen die Humanität wurden nach der Unterzeichnung des Friedensvertrages begangen. Die Täter wurden niemals verhaftet oder vor ein Gericht gestellt; sie sind immer noch an der Macht und rezidivieren (Paragraph 6, Absatz 1).

— Die rumänischen Kriegsgefangenen die sich in den UdSSR. befanden, wurden nicht in ihrer Gesamtzahl repatriiert. Viele zehntausende wurden exterminiert und **andere befinden sich auch heute noch in Sibirien oder nördlich des Polarkreises** (Paragraph 22).

Infolgedessen ist das rumänische Volk in keiner Weise an diesen sogenannten Friedensvertrag gebunden, der von hierzu unbefugten Personen unterzeichnet wurde. Dieser Vertrag steht im Gegensatz zu dem Selbstbestimmungsrecht der Völker und wurde auch niemals respektiert. **Als mitunterzeichnete Mächte haben sich die Vereinigten Staaten von Amerika und Großbritannien an ihren Pflichten vergangen, weil sie nicht darauf bestanden haben, die Respektierung des Friedensvertrages durch die Sowjets zu erzwingen. Damit ist der Beweis erbracht, daß die Sowjetunion die Verträge, die sie unterzeichnet, nicht respektiert.** In dem Augenblick, in dem europäische freigewählte Regierungen bereit sind, über das Schicksal Europas mit den Führenden eines totalitären Systems zu diskutieren, müssen Bedingungen gestellt werden, die die Respektierung von Vereinbarungen garantieren.

Diese Bedingungen sind:

1. **Die Sowjetunion muß ihre Streitkräfte, ihre Miliz und ihre Geheimpolizei aus allen Gebieten, die sie seit 1. Januar 1939 besetzt hat, zurückziehen.**

2. **Der Bevölkerung dieser Gebiete, u. a. auch der Bevölkerung von Bessarabien und der Nordbukowina, muß Gelegenheit gegeben werden, durch freien, geheimen und allgemeinen Gebrauch ihres Stimmrechts, ihr Schicksal und die Form ihrer Regierung selbst zu bestimmen.**

3. **Die Völker Mittel- und Osteuropas, einschließlich des russischen Volkes, sollen ihre Vertreter in den permanenten Organisationen der europäischen Sicherheit selbst bestimmen, nämlich durch allgemeine, freie und geheime Wahl.**

Diese Bedingungen sind unvermeidlich, um die Lebensfähigkeit von eventuellen Vereinbarungen zu garantieren. Wenn diese Bedingungen nicht erfüllt werden, dann kann man nicht verlangen, daß Völker, die keine Möglichkeit haben, ihren Willen auszudrücken, Handlungen und Beschlüsse einer solchen europäischen Sicherheitskonferenz akzeptieren. Die kontinentale Organisation, die diese Konferenz einsetzen wird, wird das Schicksal ähnlicher vorausgegangener Versuche erleiden.

Die Vertreter der Länder, die ihren gemeinsamen Willen noch frei äußern können, sollen sich des Risikos bewußt sein, das sie auf sich nehmen, wenn sie totalitären Institutionen ihre Bürgschaft geben.

Paris, 14. November 1971“

Das Brautpaar

Und als Hochzeitsreise werden wir uns nicht nach Rußland begeben, sondern wir werden Rußland hierher kommen lassen.

In ihrem blinden Antifaschismus scheuen manche Linkskatholiken der christlich-demokratischen Partei Italiens nicht davor zurück, sich mit den Kommunisten zu verbünden. Dazu die oben veröffentlichte Zeichnung, erschienen in der führenden italienischen satirischen Zeitung „Candido“:

Bessarabien ist rumänisches Land und die Moldauer sind Rumänen

Das sowjetische Außenministerium hat Anfang November 1971 eine Gruppe von in Moskau akreditierten westlichen Journalisten eingeladen, sich an einem viertägigen Besuch der sogenannten „autonomen“ Republik Moldau zu beteiligen. Die sowjetischen Veranstalter wollten den westlichen Journalisten beweisen, wie sowjetisch diese „autonome“ Republik ist. Sie erreichten aber das Gegenteil, weil die westlichen Journalisten feststellten, daß Bessarabien, das heute den Namen Republik Moldau trägt, rumänisches Land ist und die Moldauer Rumänen sind, wie alle anderen Rumänen auch. Der Korrespondent der links-liberalen französischen Zeitung „Le Monde“ schildert seine Eindrücke wie folgt:

„Zum ersten Male seit den Zwischenfällen am Ussuri (1969), gehörten unserer Gruppe auch zwei chinesische Korrespondenten an. Das Abzeichen von Mao am Rockaufschlag, betrachteten die Chinesen alles sehr aufmerksam und schwiegen. Ihre Anwesenheit könnte auch als eine neuerliche chinesisch-sowjetische Vereinbarung in Bezug auf Bessarabien gewertet werden, da allgemein bekannt ist, daß Mao 1964 unmißverständlich erklärt hat, **daß die Sowjetunion sich einen Teil Rumäniens einverleibt hat.**

Der moldauische Wein war ausgezeichnet, aber das war auch alles. Auffallend für uns alle war die gedrückte Atmosphäre, die diese **einer intensiven Russifizierung ausgesetzte Provinz beherrscht. Alle Mitglieder unserer Gruppe konnten das feststellen, auch die zwei Chinesen.** Die sowjetischen Erläuterungen, daß Moldauer und Rumänen zwei verschiedene Völker seien, **konnten niemanden von uns überzeugen.** Gemäß dieser sowjetischen Interpretation sind Auvergnaten und Franzosen zwei verschiedene Völker und zwei verschiedene Völker sind auch die Piemontesen und die Italiener, die Preußen und die Deutschen, die Engländer und die Briten . . .

Wir wissen aber, daß die Moldauer es waren, die 1859 als erste für die Union mit der Walachei gestimmt haben und daß der **erste herrschende Fürst dieser Vereinten Fürstentümer, Alexander Cuza, ein Moldauer war.“**

Noch deutlicher drückte sich der Korrespondent von „Express“ aus, einer ebenfalls links-liberalen französischen Wochenzeitung:

„Zweieinhalb Millionen Moldauer müssen jetzt die Zeche der sowjetisch-rumänischen Spannungen bezahlen. Nach einem Ultimatum 1940 von Stalin annektiert, sprechen **die Moldauer aus Bessarabien 31 Jahre danach immer noch ihre Muttersprache, d. h. Rumänisch.** Herr Leonid Breschnew hat die Assimilierung dieser Rumänen beschlossen. In der ganzen Provinz war es uns unmöglich, auch nur eine einzige rumänische Zeitung zu bekommen. Die Reisegenehmigungen nach Rumänien sind sehr beschränkt. Den rumänischen Touristen, die Bessarabien durchreisen, ist es verboten, auf den Bahnsteigen auszusteigen. Zur Zeit gibt Moskau einen Film heraus (Ein schwarzbefleckter weißer Vogel) in dem von rumänischen Grausamkeiten die Rede ist, die angeblich 1941 verübt worden sind. Aber in Kischinew, der moldauischen Hauptstadt, haben wir auf vielen Mauern mit Farbe ganz groß und deutlich geschrieben gesehen: **Mit Rumänien!“**

Das sind „Realitäten“, die durch Gewaltannexionen entstanden sind. Und deshalb werden diejenigen, die solche Zustände und Völkermorde durch ihre Unterschrift bestätigen wollen, von allen Rumänen, ohne Unterschied ihrer politischen Einstellung, als Feinde des rumänischen Volkes und als Verräter der europäischen Sache angesehen.

Leserbriefe die von den Meinungsforschern ignoriert werden

In kurzen Zeitabständen werden von Instituten für die Erforschung der öffentlichen Meinung, für angewandte Soziologie, Sozialpolitik oder wie sie sich sonst noch nennen mögen, Ergebnisse von Befragungen betreffend wichtige Probleme in Prozentsätzen bekannt gegeben. Die Fragen werden von vornherein in einer Weise gestellt und immer an denselben Personenkreis gerichtet, daß kaum noch ein Zweifel besteht, solche Meinungsforschungen könnten den Wünschen der Meinungsmacher nicht entsprechen. Das gilt hauptsächlich für die Unterstützung der Ostpolitik und der Verträge, die auch uns Angehörige der europäischen versklavten Völker angehen. Was manche „Ostpolitik“ nennen, ist für uns nichts anderes als die Politik des Kremls, die Erfüllung der Ziele der bolschewistischen Machthaber und eine neue Bestätigung der Teilung der Welt.

Die Meinungsforscher, die mit den Meinungsmachern in Deutschland Hand in Hand arbeiten, sind jetzt bemüht, den Beweis zu erbringen, daß eine überwiegende Mehrheit der Deutschen der Teilung Deutschlands und dem Verzicht auf deutsche Gebiete zustimmt.

Interessanterweise hat kein Meinungsforschungsinstitut und kein kommunistisch gesinnter politischer Kommentator des deutschen Fernsehens sich jemals mit den Briefen befaßt, die an Zeitungen geschickt werden, die mit vollem Namen unterzeichnet sind und unter Angabe der genauen Anschrift veröffentlicht werden. Wir glauben, daß solche Leserbriefe mehr Wert haben als die Meinung von Anonymen, die von elektronischen Maschinen testiert werden. So war z. B. unter allen Leserbriefen, die in den letzten 3 Monaten an den „Münchner Merkur“ adressiert wurden, **kein einziger,** der positiv zu der Ostpolitik Stellung nahm. Einer dieser Leserbriefe, der in der Sonntagsausgabe des „Münchner Merkur“ vom 16/17. Oktober 1971 erschien, verdient besondere Beachtung:

„Die Repräsentanten der bei uns regierenden Minoritätsparteien haben sich durch ihre „neue Außenpolitik“ (leoninische Ost-Verträge) nun eindeutig als Förderer der Interessen Moskaus erwiesen — zunächst auf unsere Kosten. — **Jedes andere Volk quittierte solch einen Verrat an seiner Sicherheit mit einer angemessenen Revolution.**

Was aber geschieht daraufhin bei uns? Nichts! Das mattscheibenverblendete Volk bemerkt nur wenig von alledem und läßt sich ohnehin alles gefallen, die Opposition laviert leisetreterisch im Vordergrund, um sich gänzlich hintergründigen Spiegelfechtereien widmen zu können, der permanente Bruch des Grundgesetzes kam dem zuständigen Verfassungsgerichtshof offenbar noch nicht zu Ohren, und der Geist des 20. Juli ruht sanft auf welkendem Lorbeer.

Nun gut. Das Schicksal der Deutschen scheint es zu sein, von Zeit zu Zeit irgendeinem geheimnisvollen Lemming-Trieb anheimfallen zu müssen und damit politischen Verhältnissen, die geradewegs ins Verderben führen. Blindwütiger Fleiß allein vermag fehlenden politischen Instinkt eben nicht aufzuwiegen. Also geschieht uns Recht . . .

Was aber veranlaßt den noch „freien Westen“, diesen unseren Vorbereitungen zum politischen Selbstmord untätig zuzusehen? Die Zertrümmerung der Freiheit in Rest-Deutschland **und die Wiedervereinigung unter dem Zeichen von Hammer und Sichel, als Ergebnis der weisen Ostpolitik, wird nämlich ein weltweites Beben auslösen, mit verheerenden Folgen auch für den Westen selbst.**

Oder restaurieren sich bereits insgeheim altvergessene politische Mechanismen: Kleine Entente — Große Entente — Atlantische Allianz . . . ? Verwunderlich wär's nicht, denn: das Maß ist voll!

Friedrich Wittkowsky,
München 90, Theodolindenstraße 77“

Wir kämpfen für die Freiheit, nicht für die „Liberalisierung“.

Was die Sowjets unter Entspannung verstehen

Wir haben die Abrüstung zu dem Zweck in unser Programm aufgenommen, in unseren Feinden den Glauben zu erwecken, daß wir Gegner der Ergreifung der Waffen sind. In Wirklichkeit ist das nur eine Täuschung, die der Erreichnung unserer Ziele dient. Wir sind für die Gewaltanwendung.

LENIN

Die Tatsache, daß beim Kongreß der DKP, dieses bolschewistischen Unternehmens, das von der SED, finanziert wird, sich gemäß den Anweisungen des sowjetischen Geheimdienstes KGB bewegt und die Kontrolle über alle linksradikalen Organisationen in der Bundesrepublik übernommen hat, auch 15 Bundeswehrsoldaten in voller Uniform demonstrativ paradierten, nämlich vor hohen sowjetischen Funktionären der stalinistischen Ära und anderen bewährten Terroristen der Ostblockstaaten, wurde von den meisten deutschen Tageszeitungen, vom Rundfunk und vom „deutschen“ Fernsehen, mehr als ein Kuriosum bezeichnet. Dabei wurde erneut betont, daß die DKP, die Nachfolgeorganisation der KPD, bis jetzt keine Wahlerfolge verbuchen konnte und deshalb politisch bedeutungslos ist. Eine zweckmäßige Interpretation, die zur Verharmlosung der kommunistischen Unterwanderung führen soll. Die Kommunisten pfeifen auf Wählerstimmen und es ist ihnen gleichgültig, ob sie **jetzt** Sitze bekommen oder nicht. Ihr Verwaltungsapparat ist bereits designiert. Allein die Möglichkeit, als zugelassene politische Partei ungestört zersetzende Propaganda treiben, Unruhe stiften und Kader rekrutieren zu können, die zur weiteren Ausbildung in die Sowjetzone oder in die Sowjetunion geschickt werden, dient den kommunistischen Zielen, die immer die gleichen geblieben sind: **die Eroberung von Resteuropa.**

Die Meinungsmacher, die bemüht sind, das deutsche Volk in das Fahrwasser des roten Totalitarismus zu steuern, haben versäumt zu sagen, daß die Bundeswehrsoldaten von Düsseldorf, die sich selbst als „Delegierte der kommunistischen Zellen verschiedener Militäreinheiten“ bezeichneten, alle Angehörige von Truppenteilen waren, die der NATO integriert sind, also Bestandteil der Streitkräfte eines westeuropäischen Bündnisses, das als Damm gegen die Militärallianz des Warschauer Paktes geschaffen wurde. Bolschewistische Zellen innerhalb von NATO. — Verbänden, das ist eine Sache, die nicht allein die zuständigen deutschen Dienststellen interessiert ...

Allerdings sind solche Erscheinungen nicht von ungefähr gekommen. Sie reihen sich in einen genauen Plan ein, über den der tschechische General **Sejna,** der erster Parteisekretär des tschechischen Verteidigungsministeriums war und am 28. Februar 1968 in Triest um politisches Asyl bat, sehr präzise berichtet hat. Gemäß den Plänen des WAPA-Generalstabes ist die Zersetzungsarbeit innerhalb der NATO-Streitkräfte eine selbstverständliche psychologische Vorbereitung des Angriffs auf Europa, der als erstes Ziel **die Erreichung der Rheinlinie in 3 Tagen vorsieht.** In seinen Enthüllungen hat General Sejna auch die Streitkräfte genannt, die für diese Phase der Operation bestimmt sind. Es sind die Gesamtheit der sowjetischen interkontinentalen und Mittelstrecken-Raketeneinheiten, die sowjetische strategische Luftwaffe, die tschechische Armee, **die ostzonale Volksarmee,** die polnischen Fallschirmjäger und **alle sowjetischen Divisionen, die in der Sowjetzone und in der Tschechoslowakei stationiert sind.**

Alles ist vorbereitet, auch die Liste jener 10.000 Personen, die **am ersten Tage** auf dem Gebiet der Bundesrepublik verhaftet und vor Kriegsgerichte gestellt werden sollen, und deren Zusammenstellung schon heute feststeht, genau wie der gesamte Verwaltungsapparat der zukünftigen sowjetischen Militärregierung.

Seit Mitte August 1971, als die Enthüllungen des Generals Sejna veröffentlicht wurden („Paris Match“, Nr. 1162 vom 14. August 1971), wurden sie wiederholt bestätigt. Wir erinnern nur an die Spionageaffäre in England, die von einem abgesetzten KGB. — Obersten ins Rollen gebracht wurde und die zur Ausweisung von rund einem Viertel des Personals der sowjetischen Vertretungen in diesem Lande führte. Es folgte eine ähnliche Affäre in Belgien, wo die sowjetischen Diplomaten mit der Anzapfung aller Ferngespräche des NATO-Hauptquartiers beschäftigt waren ...

Der britische Premierminister Heath ist einer der wenigen führenden europäischen Politiker, der die Gefahr in ihrem richtigen Ausmaß erkannt hat, als er ausgerechnet am 20. September 1971, als die Generalversammlung der NATO in London tagte, den Befehl zur Ausweisung von 105 sowjetischen Diplomaten aus England gab.

Hoffentlich werden auch anderen die Augen geöffnet ehe es zu spät ist.

I. V. EMILIAN

„... Gerade jetzt, da Regierungen und Politiker der freien Welt an dem Schicksal der europäischen Völker, die von der kommunistischen Herrschaft unterjocht sind, nicht mehr interessiert zu sein scheinen; gerade jetzt, da dem sowjetischen Imperialismus überall weit die Tore geöffnet werden, haben wir die heilige Pflicht, noch eindringlicher von den Leiden unserer Völker zu sprechen und alle Kräfte zu mobilisieren die im Stande sind, einen Kampf zu führen, der nicht nur unser Kampf ist sondern der Kampf der ganzen freien Welt.

Sagt den Angehörigen der noch freien Völker Europas, daß in der sozialistischen Republik die Freiheit erdrosselt wird, daß das Kulturleben vom Sattelgurt der marxistischen Ideologie immer fester eingeschnürt wird, daß die Organe des Regimes jede Manifestation religiöser Natur bekämpfen, daß die Bauern proletarisiert und an den Bettelstab gebracht wurden, daß die Arbeiterschaft mehr ausgebeutet wird als unter der blutdürstigsten Tyrannei, daß die Wirtschaftslage nie so katastrophal gewesen ist, daß die Potentaten des Tages ihre Villen und Paläste bauen wo es ihnen beliebt, mit Türklingen und Wasserhähnen aus massivem Gold; daß die Gewerkschaften nichts anderes als ein Machtinstrument der Partei sind und daß die Korruption im Staatsapparat eine wahre Plage geworden ist. Sagt das alles und noch dazu, daß das rumänische Volk diese Zustände nicht mehr ertragen kann. Die Zeiten des Abwartens sind vorbei! Wir dürfen nicht vergessen, daß die Vereinigung von 1859 über den Willen und die Rechnungen der Regierungen mancher Großmächte hinweg zu Stande gekommen ist. Die damaligen Exilrumänen, die nach dem Aufstand von 1848 gezwungen waren, das Land zu verlassen, waren an der Vereinigung der beiden rumänischen Fürstentümer maßgeblich beteiligt ...

Das damalige Exil war ein kämpfendes Exil. Es hat seine ganze Tatkraft und Entschlossenheit in einen einzigen Willen zusammengedrängt: auszuhalten und zu siegen. Und es hat gesiegt ...“

Aufruf des Bundes der Rumänischen Verbände und Institutionen in der BR. Deutschland am 1. Dezember 1971.

Gedenkgottesdienst und Kundgebung der Exilrumänen in Köln

Anläßlich des 53. Jahrestages der Nationalversammlung von Alba Iulia (Karlsburg), die am 1. Dezember 1918 den Anschluß Siebenbürgens an Rumänien proklamierte, haben der Bund der Rumänischen Verbände und Institutionen in der BR. Deutschland und die Rumänische Orthodoxe Kultusgemeinde aus Nordwest-Deutschland, die Exilrumänen dazu aufgerufen, an einem Gedenkgottesdienst teilzunehmen, der in der Krypta der St. Gereonskirche in Köln stattfand.

Zelebrierende Geistliche waren: Erzpriester Mitrophorus Vasile Boldeanu, Seelsorger der orthodoxen Rumänen in Frankreich und Erzpriester Dumitru E. Popa, Seelsorger der orthodoxen Rumänen in der BR. Deutschland. Der Gottesdienst bekam einen besonderen, feierlichen Charakter durch die Mitwirkung des Chores „Vasile cel Mare“ aus Neuß- Reuschenberg, unter der Leitung von Johann Martin Sentis, der die lithurgischen Antworten gab. Eindrucksvoll war die Tatsache, daß die 42 Mitglieder dieses Chores, alles Deutsche, die rumänisch-byzantinische Lithurgie so gründlich einstudiert haben, daß man kaum merkte, daß es keine Rumänen waren. Als einziger nichtdeutscher Solosänger wirkte Dipl. Ing. Marcel Nicolau mit.

Nach der Lithurgie wurde für alle Rumänen, die im Kampf für ihr Vaterland gefallen sind oder von den Kommunisten in Gefängnissen und Zwangsarbeitslagern getötet wurden, eine Totenmesse zelebriert. Erschütternd war das Schlußgebet des Erzpriesters Vasile Boldeanu für diejenigen, die sich um das Weiterbestehen Rumäniens und den Zusammenhalt der Nation verdient gemacht haben, unter anderem auch **Corneliu Zelea Codreanu, der Leitstern einer ganzen nationalgesinnten Generation und Marschall Ion Antonescu, der das rumänische Volk in den Kampf gegen den Bolschewismus führte.** Beide Geistliche wandten sich an die außergewöhnlich vielen Rumänen, die diesem Gedenkgottesdienst beiwohnten und beschworen sie, zusammenzuhalten, um der Macht des Bösen und der Finsternis widerstehen zu können.

Nach dem Gottesdienst versammelten sich die zahlreichen Rumänen und deutschen Freunde im Festsaal des Gemeindehauses von Sankt Gereon. Als erster ergriff Georg Agrita-Acrivu, der Generalsekretär des Bundes der rumänischen Verbände und Institutionen in der BR. Deutschland, das Wort, der dem Chor aus Neuß und denjenigen, die von auswärts gekommen waren, um an diesem Gedenktag in Köln zu sein, seinen Dank aussprach.

Die Festrede wurde von Dr. Ion V. Emilian gehalten, der die Etappen, die zum Zusammenschluß aller Rumänen in einem einzigen Staat führten, schilderte. Der Redner erinnerte daran, daß das rumänische Volk, vor der Entstehung der rumänischen Fürstentümer, gleichsam in Verstecken, also in einem Art Exil, geboren wurde und sagte zum Schluß, daß auch die Vereinigung der Fürstentümer Moldau und Walachei **entgegen den Plänen und gegen den Willen der Regierungen mancher Großmächte zustande gekommen ist. Es gab auch damals ein rumänisches Exil, geführt von Menschen, die hartnäckig entschlossen waren, Widerstand zu leisten um zu siegen.**

Nach der Kundgebung bat Georg Agrita-Acrivu zu einem Imbiß, der von den rumänischen Frauen aus Köln mit Sorgfalt vorbereitet worden war. Es herrschte eine äußerst kameradschaftliche Atmosphäre und dieser Tag wird vielen lange Zeit in Erinnerung bleiben.

Alexandru S. MORARU

Auslieferung von Flüchtlingen an kommunistische Behörden

Im Zusammenhang mit der Auslieferung von zwei Flüchtlingen durch deutsche Grenzbeamte an die tschechischen Behörden, hat unser Landsmann Dr. Alexander Suga, der in Köln lebt, folgenden Brief an den Herrn Präsidenten des deutschen Bundestages sowie an das Bundeskanzleramt und an das Bundesinnenministerium gesandt:

„Köln, den 8. 10. 1971

Sehr geehrter Herr Präsident
des deutschen Bundestages!

Darf ich Sie auf folgenden Vorfall aufmerksam machen:

Mit Bestürzung vernahm ich am 24. 9. 71 vom DEUTSCHLAND FUNK und am 25. 9. 71 aus dem KÖLNER STADT-ANZEIGER die Nachricht, daß zwei Brüder aus der CSSR, die illegal in die Bundesrepublik gelangt waren, nachdem sie Stacheldraht und Minenfelder glücklich überwunden hatten, von den deutschen Grenzbeamten an die tschechischen Behörden ausgeliefert wurden, weil sie „keine politischen Gründe für ihre Flucht angeben konnten.“ Diese Maßnahme der Grenzbeamten widerspricht der Ordnung der Bundesrepublik und verletzt die elementaren Menschenrechte.

1. Die Grenzbeamten können die Menschen nicht einfach auf eigene Verantwortung, ohne gerichtliche Prüfung und Entscheidung, den tschechischen Behörden übergeben.

2. Die beiden Brüder wurden gegen ihren Willen einem Staate übergeben, der für sich das Recht in Anspruch nimmt, seine Bürger wie Sklaven zu behandeln und die Flucht als größtes Verbrechen mit hohen Gefängnisstrafen zu ahnden — eine Maßnahme, die sich nirgendwo auf der Welt findet, außer in den kommunistischen Staaten.

3. Das Handeln der Grenzbeamten verletzt die elementaren Rechte der Menschen, sich frei und ohne jede Einschränkung ihren Wohnsitz selbst zu wählen. Die beiden Brüder, die ihr Land illegal verlassen haben, sind seit diesem Augenblick bereits gefährdet und die Behauptung, sie hätten „keine politischen Gründe für ihre Flucht“, ist nicht stichhaltig. Die Strafe, die sie jetzt zu erwarten haben, ist Grund genug, in einem freien Land zu bleiben und nicht den Henkern ausgeliefert zu werden.

4. Es wäre schändlich und nicht zu rechtfertigen, wenn die beiden Brüder ein Opfer der Politik der Bundesregierung würden. Dies scheint jedoch der Fall zu sein, denn am 27. 9. 71 meldeten die Zeitungen, daß Staatssekretär Frank vom Auswärtigen Amt zu neuen Sondierungsgesprächen für Verhandlungen über die Normalisierung der Beziehungen zwischen der Bundesrepublik und der Tschechoslowakei in Prag erwartet wird. Soll diese Auslieferung der Preis für die tschechische Bereitschaft sein? Was verspricht man sich von einer solchen Vorleistung?

Hochachtungsvoll
Dr. Alexander Suga
5 Köln 1
Jakordenstraße 21.“

Das Bundesinnenministerium antwortete darauf, daß die Grenzschutzdirektion angewiesen wurde, die Angelegenheit zu untersuchen. Auf das Ergebnis der Untersuchung sind auch wir gespannt.

Ohne Kommentar

In der kommunistischen polnischen Zeitschrift „Kultura“, 1. Dezember 1971, war folgendes zu lesen:

„Im Gegensatz zu den vorherigen Regierungen, haben die neuen deutschen Leiter der Politik die Dreiteilung Deutschlands anerkannt: die Deutsche Demokratische Republik, die Deutsche Bundesrepublik und Westberlin. Man kann jetzt sagen, daß Deutschland aufgehört hat zu existieren, obwohl diese Tatsache noch nicht überall eine Realität geworden ist. Das heutige Deutschland ist nur noch ein einfacher historischer Begriff.“

Kommunistisches „dolce vita“

„In einem Land in dem die Kommunisten an der Macht sind, heiratet die Tochter eines Mitgliedes des Zentralkomitees der kommunistischen Partei nur den Sohn eines anderen Mitgliedes des Zentralkomitees der Partei. Es gibt dort Bälle, Feiern, Gartenfeste, Tanzabende für Töchter und Söhne der prominenten Kommunisten, wie dies bei der Jugend auf der ganzen Welt üblich ist. Man wird aber zu einer Cocktail-Party oder einem Empfang in der Wohnung eines Mitgliedes des Zentralkomitees der kommunistischen Partei nur eingeladen, wenn man demselben Zentralkomitee angehört. Es ist eine Kaste, deren Mitglieder nur unter sich heiraten, wie seinerzeit in Indien, als die Kasten der Unberührbaren und der Parias existierten, damit man sich nicht beschmutzt. Was ich Dir da sage, ist keine Propaganda. Diejenigen, die der Kaste der Mitglieder des Zentralkomitees der kommunistischen Partei Rumäniens, Rußlands oder einer anderen Zuchthausrepublik angehören, betreten niemals dieselben Kaufhäuser, in die auch die gewöhnlichen Staatsbürger gehen. Sie haben ihre eigenen Geschäfte, für sie gebaut und nur von ihnen selbst besucht. Wenn Sie es wagen, ein solches Geschäft zu betreten, dann werden Sie getötet, weil überall Posten stehen ... Diese Geschäfte sind mit aus dem Westen importierten Waren versorgt, die speziell für diesen Personenkreis gebracht werden. Sie rauchen alle nur amerikanische Zigaretten, sie kleiden sich mit englischen Stoffen und tragen italienische Schuhe. Auch die Strände an der Schwarz-Meer-Küste, an denen sie baden und sich von der Sonne bräunen lassen, sind von hohen Mauern ungeben, die so hoch sind, wie die Mauer des Gefängnisses Santé in Paris. Damit die gewöhnlichen Staatsbürger ihre Körper nicht einmal mit Blicken beschmutzen und damit die gleichen Staatsbürger nicht das Meerwasser schmutzig machen, in denen ihre kostbaren Füße gebadet werden.“

(Virgil Gheorghiu: Die Spionin, Paris, Plon, 1971)

„Friedliche Koexistenz” bedeutet Selbstmord für den Westen.

Nota bene

În „Luceafărul“ no. 36 din 4 sept. 1971, Șerban Cioculescu face următoarele declarații:

„— În vara lui 1925, am scos un ziar studențesc, **'Viața universitară',** controlat de comuniști.

— **Controlat chiar de comuniști?**

— Da, așa cum îți spun. Ei o făceau, printr-un remarcabil student comunist, Timotei Marin.

[...]

— Mă recunosc cu greu în cel care-am fost. N- aveam 30 de ani în 1930. Iar cînd am împlinit 40, era războiul, și am fost eliminat de la **'Revista Fundațiilor'** ca democratizant, iudaizant, estetizant. M-a bucurat că Nicolae Balotă a scris în 'medalioanele franceze' că eu am întreținut cultul valorilor clasice, umaniste și ale raționalismului cartezian, într-un moment de exaltare mistică și iraționalistă. Am fost totdeauna contra reacționarilor, a violențelor, a cuzismelor și a barbariei.“

*

În „Contemporanul“ din 2 iulie 1971, se publică fac-similul unei scrisori a lui „Ion Barbu“ către „Marcel Breslașu“ Iată un savuros pasaj cu privire la poemul **Grivița**:

„Ce suverană șerpuire a materiei lirice:

Ce tensiune interioară! Linia mare a poesiei **Grivița** se desleagă pentru mine într-un uriaș caduceu. Iar pretutindeni, sureminența limbii ...

Cît de bine sfătuit a fost instinctul Dumitale artistic, folosind termenii speciali **manetă, utecist,** care te introduc în inima lucrului. Marea lecție a lui La Fontaine e folosită cu înțelepciune ...

Pasagiul „Grivița roșie, Grivița grevistă“ e de o mîndră elocuție. Dar bonomia înlăcrămată cu care redai forfotul străzii, ezitarea soldaților („Ce vreți măi, fraților“)! Ea îmi dă măsura unui Breslașu pe care îl presimt: prozatorul.

[...]

În schimb, moartea lui Vasile Roaită, în sumara ei solemnitate, rămîne neuitată.

Exemplul Dumitale trebue să dea de gîndit, nu mie, poet revolut, ci poeților activi. Dumneata dovedești că se poate merge la poesia totală, care prinde în arderea ei mulțimile înfiorate, către poesia vestită de ultimul ei profet:

L'univers vibrera comme une immense lyre
Dans le frémissement d'un immense baiser.

Te îmbrățișez, sigur că Poesia și-a găsit în Dumneata stegarul ei ager.

Ion Barbu“

Să nu ni se spună că e parodia unor geanabeți din Isarlîk. E comportarea exactă a 2 „zburătoriști" care în timpul marelui nostru război anti-bolșevic s'au adăpostit, împreună cu comuniștii, la „cota Lovinescu“, sub fesele căreia era loc pentru tot ce nu era românesc.

Azi, moștenitorii patronului — care își închipuie că **legea salică** nu e valabilă în România și că, deci, harul criticii literare se transmite prin femei — stau la braț cu Maoiștii și adună în cenacluri mămăligoide scursorile de pretutindeni.